

STOPNICE

22

GLASILO CUDV DOBRNA

NOVA ZGODBA O USPEHU

V četrtek, 3.6.2010 smo v Celju slovesno odprli prenovljene prostore Dnevnega centra Celje. Dan je bil podoben tistemu hladnemu in deževnemu dnevu v oktobru 2007, ko smo na Dobrni odpirali nov center. Takrat smo na otvoritvi vsem prisotnim slavnostno oznanili, da smo po letih čakanja opremljeni z novimi načrti in obnovljenimi močmi. Začeli smo pisati zgodbo o uspehu.

V manj kot treh letih se ji je pridružila nova zgodba, to je pridobitev novih prostorov v Celju. Vendar je bila tudi do nje pot dolga.

Dnevno varstvo otrok in mladostnikov z motnjami v duševnem in telesnem razvoju se v okviru CUDV Dobrna izvaja v Celju že dobrih 18 let. Zasnovano je bilo tako, da je pokrivalo potrebe po vključitvi in usposabljanju otrok z razvojnimi motnjami, ki se niso mogli vključiti v nobeno od rednih oblik izobraževanja, starši pa se z namestitvijo v oddaljeno institucijo niso strinjali.

Glede na zahtevnost obravnav, ki jih je bilo potrebno nuditi vključenim otrokom in glede na razpoložljive prostore je bilo v desetih letih preverjeno več lokacij v Celju. Zadnja namestititev v Trubarjevi ulici se je po predhodnih izkušnjah izkazala kot najprimernejša. Občina Celje je takrat s svojimi odločitvami pokazala podporo naši dejavnosti v Celju in nam odstopila ta objekt v najem in odkup.

Potrebe po dnevnem varstvu za večje število otrok z motnjami v duševnem in telesnem razvoju in z dodatnimi motnjami ter zdravstvenimi težavami z območja Celja in okolice in potrebe po zahtevnejših postopkih nege, varovanja in rehabilitacije vključenih so bile razlog za odločitev o Rekonstrukciji obstoječega objekta in gradnji prizidka.

Gradnja je potekala od konca maja do decembra preteklega leta. Uporabno dovoljenje za objekt je bilo pridobljeno letos v mesecu februarju, ko so bile odpravljene pomanjkljivosti v gradnji, ugotovljene v tehničnem pregledu. Sledilo je opremljanje in preselitev nazaj v nove prostore.

Vesetje ob tej pridobitvi smo želeli pokazati in podeliti s povabljenimi iz sorodnih in drugih institucij, predstavniki ministrstva in Mestne občine Celje, medijev... Na otvoritvi smo se zahvalili vsem, ki so načrtovali, gradili in opremljali naš Dnevni center ali pri tem kakorkoli sodelovali. Vsekakor gre zahvala MDDSZ, ki je prisluhnilo našim potrebam, sprejelo odločitev o odkupu objekta in njegovi prenovi ter zagotovilo potrebna sredstva.

Hvaležni smo tudi staršem za razumevanje in strpnost v času gradnje. Zahvala pa gre tudi vsem sodelavcem, ki so pomagali z idejami, iskanjem rešitev in dodatnim delom.

Prenovljen objekt zagotavlja prostorske pogoje za dnevno obliko varstva v skladu s sodobnimi zahtevami stroke in potrebami vključenih s kapaciteto 15 otrok in mladostnikov tudi z najtežjimi motnjami v duševnem in telesnem razvoju. Ustrezni prostori in dopolnjena kakovostna kadrovska ekipa omogočajo več individualnih strokovnih obravnav in še višjo kvaliteto storitev.

Vsem otrokom in njihovim staršem naj bo prenovljen Dnevni center v zadovoljstvo in veselje. Zaposleni v centru pa bomo v tej zgodbi o uspehu vsak dan odpirali novo stran in pisali nove odstavke.

Jožica Grubelnik, direktorica

PRIREDITEV ZA STARŠE NA TEMO DRUŽINA

V našem CUDV je že ustaljena praksa, da ob koncu šolskega leta pripravimo prireditev za starše naših otrok, mladostnikov in odraslih varovancev. Prireditev smo letos organizirali na zadnji šolski dan, to je 24. junija 2009. Njen namen je bila predstavitev dejavnosti, ki potekajo v ustanovi skozi celo šolsko leto. To so interesne dejavnosti, v katere so uporabniki vključeni po lastni izbiri in želji. Trudimo se, da so dejavnosti čim bolj raznolike in pestre, da so uporabnikom v veselje in sprostitve, hkrati pa pozitivno vplivajo na razvoj vseh njihovih sposobnosti.

Letošnja rdeča nit prireditve je bila posvečena družini kot skupnosti, kjer smo med seboj povezani, od koder izhajamo

in se vanjo vedno znova radi vračamo. Zamisel o tej temi je prišla povsem spontano iz razmišljanja, da smo tudi mi v ustanovi ena velika družina, tako vsak oddelek posebej kot tudi ustanova v celoti. Vloga družine ima za naše uporabnike, ki med tednom bivajo v ustanovi, prav poseben pomen.

Intenzivnejše priprave za prireditev so potekale kar nekaj mesecev.

Brez težav smo se odločili, da bodo na prireditvi sodelovali vsi varovanci, ki so bili zadnje leto vključeni v plesni, dramski, instrumentalni ali pevski krožek. Ker so se celo leto tedensko družili in veliko naučili, pri izbiri vsebine za nastop ni bilo težav. Med predstavitvijo posameznih krožkov pa smo se, z malo zaskrbljenosti na začetku, odločili vplesti nastope naših uporabnikov z deklamacijami. Izbrali smo pesmi slovenskih pesnikov, katerih besedila se navezujejo na temo družine. Zadnje tri tedne smo dnevno vadili in čeprav je bilo potrebno veliko ponavljanja, ni nihče obupal. Vsi napori in skrbi so bili poplačali z iskrenim aplavzom in pozitivnimi odzivi staršev.

Poleg vaj za nastop smo se v mesecu juniju v vseh oddelkih pogovarjali še o tem, kaj posamezniku pomeni družina. Eni so te misli zapisali, drugi narisali. Tako so si lahko starši poleg nastopov svojih otrok ogledali tudi njihove izdelke, ki smo jih postavili na ogled v telovadnici, kjer je prireditev potekala.

Po prireditvi je večina uporabnikov odšla s starši domov, kjer so preživeli del svojih počitnic.

Vesna Žagar, vodja izmene
Mojca Trontelj, razredničarka

OBISK FESTIVALA LENT

V začetku letošnjih poletnih počitnic smo se tudi mi iz Centra za usposabljanje, delo in varstvo Dobrna že tradicionalno odpravili na festival Lent, enega največjih mednarodnih in medkulturnih festivalov v Evropi, tokrat v povsem drugi zasedbi naših uporabnikov. S tem imajo vsako leto priložnost in hkrati možnost novi uporabniki našega centra, da spoznajo čare štajerske prestolnice - metropole vrhunskih kulturnih dogodkov, zabave in dobre volje.

Že na začetku smo se soočili z logistiko samega prevoza in organizacije tega izleta, saj smo želeli vključiti čimveč naših odraslih uporabnikov na električnih invalidskih vozičkih, ki jih nismo želeli pustiti na cedilu. Kjer je volja, tam je tudi pot, pravijo. Zato smo vzeli vajeti v svoje roke tako imenovani organizatorji: Tina, Lidija in Tine. Kmalu smo se polni znanja in pričakovanj peljali v vročem julijskem opoldnevu proti Mariboru, kjer nas je presenetila precej visoka kulturna zavest posameznih mariborskih voznikov, ki so tokrat, za spremembo, pustili invalidska parkirišča dostopna in nezasedena za vozila, s katerimi se prevažajo invalidne osebe. Parkirali smo v samem centru Maribora in se kmalu zatem osvežili in ohladili v znani kavarni Astorija. Pot nas je vodila mimo

pouličnih gledaliških skupin z odličnimi stand-up komedijami vse do cirkusa Kansky, kjer smo se seznanili z akrobatskimi spretnostmi nastopajočih klovnov in klovnes ter gibčnih artistov te svetovno znane cirkuške predstave. Ker je bilo soparno julijsko popoldne in tudi nam vročina ni prizanašala, smo se soglasno odločili, da se pred pripeko kar najhitreje umaknemo v prijetno svežino mariborskega mestnega parka in se predamo prijetnemu štajerskemu vzdušju v tako imenovanem Parku doživetij. Tam so nas ob prihodu kar obsuli s pestro ponudbo obsejalnega festivalnega programa z najrazličnejšimi delavnicami in aktivnostmi pod hladnimi krošnjami prelepih dreves. Tako je naš Vinko postal svetovni rekorder v izdelovanju milnih balonov, Tadeja

in Ina sta se preizkusili v izdelovanju pisanih vetrnic z namenom, da bi nam še dodatno popihljali in nas ohladili. Nina in Nada sta se preizkusili v glasbeni delavnici in nam z eksotičnimi zvoki najrazličnejših izvirnih glasbil pričarali osvežujoče vzdušje tropskih obmorskih mest. Srečko si je podrobno ogledal najrazličnejše »odštekane« mojestrovine iz rokodelskih delavnic. Za vsakega se je kaj našlo. Našo pustolovščino smo kasneje tudi podaljšali in nadaljevali pot proti glavnemu odru »Art kampa«, kjer se je odvijala prava Indijska pravljica, ki je bila pravzaprav plesno-glasbena prireditev. Prisluhnili smo ji, vse dokler nismo postali lačni. Odpravili

smo se v najbližjo okrepčevalnico, kjer nas je postregel, ne boste verjeli, natak, imenovan tudi štajerski slavček oziroma Damjan Murko. Ko smo odpovedali večerjo v centru in uživali, (beri: se zabavali) ob Murkovi postrežbi, se na naše veliko razočaranje ta slavček, ki uspešno polni slovenski rumeni tisk, ni želel pridružiti na naši skupinski fotografiji. Denar je sveta vladar! Še žal mu bo, da nas ne bo imel za spomin nekje na svoji nočni omarici.

Na festivalu Lent je bilo nepozabno. Upamo, da se ga bomo udeležili tudi prihodnje leto.

mag. Tine Kovačič, vodja DE Dom za otroke in mladostnike Reseč

DNEVNIK PRVEGA TABORJENJA V RIBNEM

Ko smo v ponedeljek okoli 10. ure prišli v tabor, smo najprej dobili šotor. Nato je bil zbor in po zboru kosilo. Po kosilu smo šli na Talež (vrh nad taborom), kjer smo naredili zastavo s pikapolonico, saj se je naš vod imenoval Pikapolonice. Potem smo odšli nazaj v tabor. Po poti nas je ujel tudi dež. Nato smo šli v gozd po drva za večerni ogenj. Sledil je večerni zbor in nato večerja. Po večerji je bil ples taborniško kolo, ki ga sam nisem plesal. Ko se je stemnilo, se je začel program ob tabornem ognju. Po zaključku programa smo si umili zobe in odšli spat.

V torek, ko smo vstali, je bil najprej zbor, nato smo šli na jutranjo telovadbo na travnik, ki se imenuje Amerika. Po telovadbi je bil jutranji zbor in nato zajtrk. Po zajtrku smo

šli streljat z lokom in puščico. Po kosilu smo streljali še z zračno puško v tarčo, pločevinko in rjavo tablo. Na Ameriki smo se še z ostalimi taborniki učili vozle. Pri učenju mi je pomagal tudi vodnik Dominik. Naučil sem

se jih 6 (babji, polvozel, ambulantni, kavbojski, mrtvi, vrzni).

Pred večerjo je bil večerni zbor in nato večerja. Po večerji smo šli na dolg nočni pohod s svetilkami in nato utrujeni spat.

Sreda je bila naš zadnji dan na taborjenju. Po jutranji telovadbi in zboru je bil zajtrk, nato pa smo odšli z vodnico Matejo in vodnikom Lenartom na razgledno točko pri Mlaki, kjer se taborniki tudi kopajo. Tam smo se pogovarjali in čakali na tabornike, ki so bili na pohodu. Potem je bilo kosilo. Nato smo spakirali naše potovalke in čakali, da nas prideta iskat Bojana in Vesna. Na poti domov smo šli še na pico. Imel sem se lepo.

Luka Čevnik, varovanec

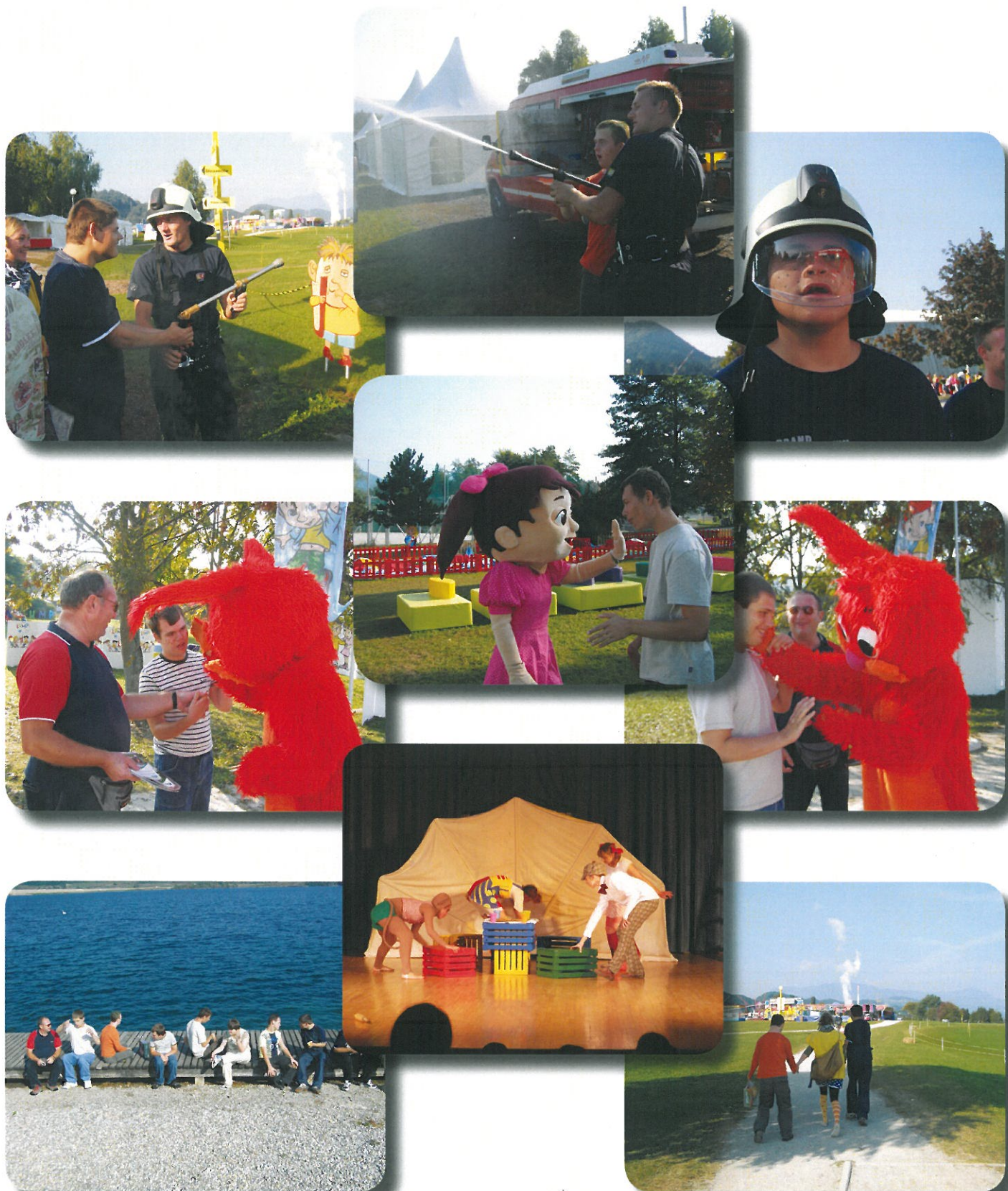

OBISK PIKINEGA FESTIVALA

Kot vsako leto doslej smo tudi letos v mesecu septembru obiskali Pikin festival v Velenju. Najprej smo si ogledali predstavo Pika praznuje rojstni dan nato pa smo se udeležili še delavnic na jezeru. Kaj vse smo tam počeli pa bodo najbolje povedale naslednje fotografije.

Potepanje po Velenju smo zaključili z izvrstno tortico v najboljši slaščičarni.

Vanja Sušec, razredničarka

UDELEŽILI SMO SE VI. ABILIMPIADE SLOVENIJE V ČRNI NA KOROŠKEM

V petek, 23.10.2009, smo se z varovanci Francijem Koprivcem, Matejo Zmrzlikar, Leonom Janešem, Tinetom Bizjakom in Vinkom Rešetarjem udeležili VI. abilimpiade Slovenije v Črni na Koroškem. Potekala je 23. in 24.10. 2009. Po kosilu v našem zavodu smo se odpravili novim dogodivščinam naproti. Namestili smo se na turistični kmetiji Ploder na Šantanelu, oddaljeni sedemnajst kilometrov od Črne.

Po počitku smo se odpravili v Črno, v hotel Krnes, kjer nas je čakalo naporno popoldne. Najprej smo se pripravili na tekmovanje, nato pa smo spremljali zelo zanimivo otvoritveno slovesnost. Po slovesnosti smo odšli na večerjo. Mentorji in vodje ekip smo bili ob 18.30 uri vabljeni na okroglo mizo z naslovom: »Abilimpijada do danes in naprej«. Okrogle mize sva se udeležili obe, ker je bilo za varovance zelo dobro poskrbljeno; med sestankom je bil namreč zanje organiziran ples.

Na okrogli mizi so nam najprej na kratko predstavili zgodovino in začetke. Seznanili so nas z uvedbo nove himne in novega gesla: » Naj vam pokažem svoj zaklad v domišljiji, spretnosti in znanju«.

Po okrogli mizi je bil še sestanek vseh mentorjev z vodji posameznih zvrsti, kjer smo se dogovorili o enotnih pravilih in dobili odgovore na vsa naša vprašanja o tekmovanju.

Po dolgem in napornem dnevu smo se vrnili nazaj na kmetijo in se pripravili za spanje. Zaspali smo okoli 22.30 ure.

Sveži in spočiti smo vstali ob 6.30, pojedli zajtrk, znosili prtljago v avto in se odpeljali na kraj tekmovanja. V avtu so sledili še zadnji napotki, vendar varovancev nisva želeli preveč obremenjevati s pričakovanji. Veseli in dobre volje so vsi pričeli tekmovanje ob 9. uri na različnih lokacijah. Najtežje nama je bilo, ko sva jih morali pustiti same. Mentorji namreč nismo smeli prisostvovati tekmovanju. Zato sva odšli na kavico in čakali, da bo ura dvanajst, ko bo tekmovanje končano.

Med 11.30 in 13.30 uro je Lidija odšla z varovanci na kosilo, sama pa sem odšla v učilnico, kjer je potekalo vezenje. Kot članica komisije sem sodelovala pri ocenjevanju in seštevanju točk. Ob 14. uri pa se je začela zaključna slovesnost s podelitvijo priznanj v Kulturnem domu Črna.

Naši varovanci so sodelovali v naslednjih zvrsteh:

- VEZENJE: Mateja Zmrzlikar
- FOTOGRAFIRANJE NA PROSTEM: Leon Janeš
- PRIPRAVA NAREZKA: Franci Koprivc, Vinko Rešetar in Tine Bizjak

Po končani zaključni slovesnosti smo se odpravili proti Dobrni. Preživeli smo zanimiva in novih izkušenj polna dneva. Čeprav je bilo hladno in deževno, nam je bilo pri srcu toplo. Obljubili smo si, da se bomo v Črno odpravili še kdaj.

Karmen Kugler, varuhinja
Lidija Hrnčič, varuhinja

IZLET V ŽIVALSKI VRT

Lep jesenski dan smo v skupini OVI 1 izkoristili za ogled živalskega vrta v Ljubljani.

Po enourni vožnji smo prispeli na cilj. V živalskem vrtu smo zelo uživali. Nekaj utrinkov podarjamo tudi vam.

NOSAT, ZOBAT,
JE V DŽUNGLI DOMA,
TROBENTATI ZNA.

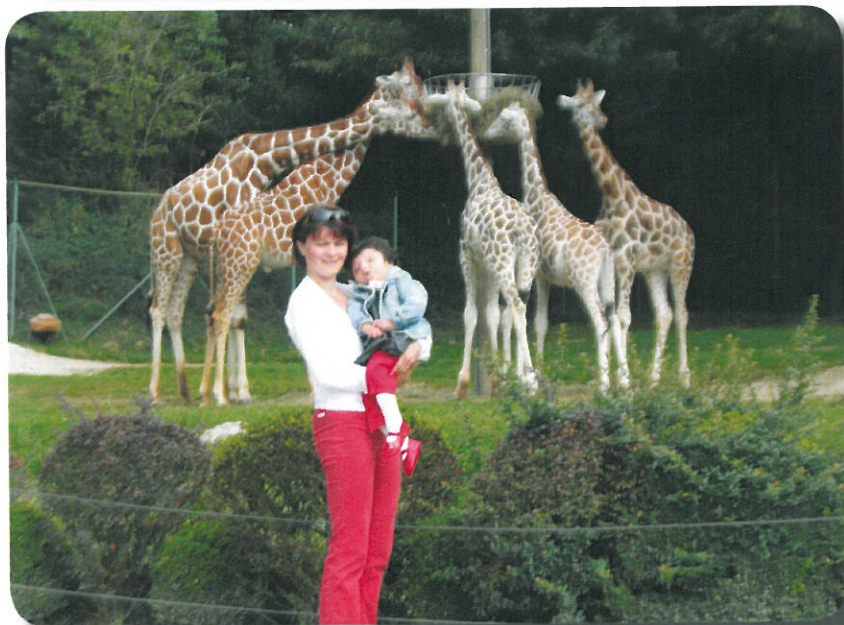

VELIK SEM KOSMAT,
RAD ČEBELAM BIL BI BRAT.
MMM POTEM BI MED IMEL,
MMM BI LIZATI GA SMEL.

ŽIVOBARVNI GOVORUN,
BLEBETAVI KRIVOKLJUN,
KAR
GA ČLOVEK NAUČI,
BREZ RAZUMA PONOVI.

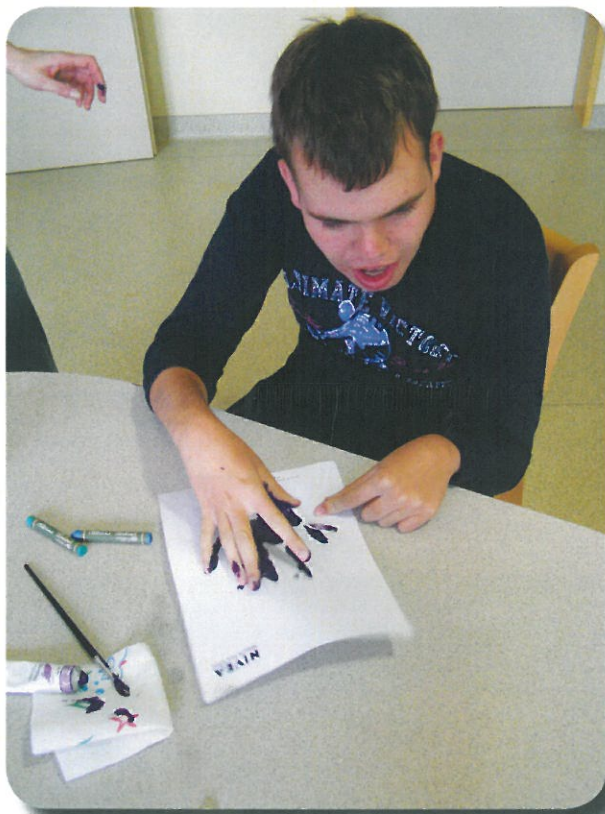

Z VEJE NA VEJO DRVI
IN ZRAVEN VESELO KRIČI,
ČE LE KAKŠNO BANANO DOBI.

Ksenija Doler, razredničarka

PODALI SMO 111 ROK!

Morda zaradi težkih časov, v katere smo zašli, morda zaradi zavedanja, da nekateri za uresničitev svojih sanj potrebujejo kanček več pomoči, morda, ker so nam vrednote, kot so razumevanje, skrb, toplina in prijateljstvo tako blizu, smo se letos v CUDV odločili, da podpremo akcijo Podarite nam roko! V Tednu otroka smo tako v oddelkih ustvarjali – vsak po svojih zmožnostih. Najmlajši so dlani pomočili v barvo in jih odtisnili na list, drugi so dlan popisali s svojimi prsti, tretji so naredili lepljenko, spet drugi so s suhimi barvicami zapolnili svojo dlan, nekateri so na dlan napisali svoje misli. Tisti, ki obvladajo računalnik, so si dlan natisnili kar z interneta in jo nato okrasili. Pri akciji pa niso sodelovali samo učenci in odrasli uporabniki. »Svoje dlani« so ustvarili tudi učitelji in tako prispevali za vsako dlan 0,50 evra v Učni sklad znanega podjetja.

Zavedamo se, da je za mnoge otroke, ki prihajajo iz socialno šibkih okolij, štipendija, ki jo prejmejo iz tega sklada, edina možnost, da lahko uresničijo svoje sanje. V tednu, ki je bil še posebej namenjen otrokom, so tako otroci drug drugemu podali roko pomoči. Nikoli ne vemo, kdaj jo bomo morda potrebovali tudi mi.

Tatjana Šušteršič, razredničarka
Vanja Sušec, razredničarka

*BOTRA JESEN
DREVESA BARVA NA RUMENO, RDEČE
POTEM JIH Z MRZLO ROKO SLEČE!
LJUDI, ŽIVALI S HRANO OBDARUJE,
NA KUPE SADEŽEV NAM VSEM NASUJE.*

Tradicionalno praznovanje prihoda jeseni smo izvedli v sredo, 30. septembra v atriju našega Centra. Bil je čudovit jesenski dan. Za okrepčilo smo si najprej pripravili sadna nabodalca.

Odločili smo se, da bomo uporabnikom dali možnost, da spoznajo kako je včasih na deželi potekalo ličkanje koruze.

Osrednja tema praznovanja je bila namenjena obujanju starih kmečkih običajev.

Pod velik kup koruze smo skrili bonbone. Delo smo si popestrili še z glasbo.

Ko smo z ličkanjem zaključili, smo po skupinah izdelali še vsak svojo sončnico in se posladkali z jabolčnim zavitkom.

Mojca Trontelj, razredničarka
Anita Požin, razredničarka
Vesna Žagar, vodja izmene

OBISK PRAVLJIČNE DEŽELE

V nedeljo zjutraj, 15. novembra 2009, smo se odpravili v Logarsko dolino. Vozili smo se eno uro. Ko smo parkirali, smo se najprej odpravili do slapa Rinke. Po poti smo se kepali, saj je bilo kar nekaj snega. Ogledali smo si tudi jamo, ki je bila ob poti. Prispeli smo do slapa Rinke, se tam fotografirali in občudovali zasnežene vrhove. Po počitku smo se odpravili proti kombiju, nato pa do pravljичne dežele. Najprej smo prišli do hišice Janka in Metke, pogledali v dom Muze Copatarice, strašile pa so nas tudi čarovnice. V travi smo opazili stopinje Ajdovske deklice, ki so nas vodile do slapa Ivovec. To je še en prelep slap, ki pa ni dosti obiskan. Nazaj grede smo obiskali še Noetovo barko, Kekčevo hišo, stolp Trnuljčice. Sprehodili smo se skozi pravljice, na katere smo že čisto pozabili. Na koncu poti smo se okrepčali z borovničevim čajem in pomarančnimi mint bonboni. Tako smo zaključili naš prelep nedeljski izlet. Čisto na koncu pa sta sledili še pica in kava. Bila je malo drugačna nedelja. Imeli smo se lepo.

Luka Čevnik, varovanec

UDELEŽBA NA 10. PLAVALNEM MITINGU SPECIALNE OLIMPIADE V ŽELEZNIKIH

V soboto, 7. novembra 2009 je potekal 10. plavalni miting Specialne olimpiade v Železnikih, kamor smo se odpravili plavalci Tina, Jasminko, Luka, Bini, Leon in Janez, trenerja Pavel in Tine ter spremljevalka Milena. Vzdušje med vožnjo je bilo optimistično in v zraku je bilo čutiti rahlo tremo in polno pričakovanj ter želj po zmagi. Letošnja udeležba na plavalnem mitingu je bila rekordna, saj je prišlo kar 30 ekip iz vse Slovenije s skupno več kot 170 tekmovalci, ki so se pomerili v različnih plavalnih disciplinah.

Na otvoritveni slovesnosti so vse zbrane pozdravili predsednik SOS Marijan Lačen, župan občine Železniki Mihael Prevc in Pajo Cakiči, predstavnik družinskega programa SO. Program so popestrile spretno in simpatične mažoretke iz Železnikov ter komaj 11-letna harmonikašica Anja Koračin iz Gorenje vasi, ki je poskrbela za veselo vzdušje in uvodno ogrevanje s poskočnimi ritmi. Ob bazenu so se omenjenim pridružili še Ivo Čarman, nekdanji odličen športnik, ki je poskrbel za plavalne kapice, ki so jih v darilnih vrečkah prejeli vsi plavalci-specialni olimpijci, ter z zlatom okronan veslač, super športnik Luka Špik. "Vsakemu, ki se trudi za dober rezultat, veliko pomeni pozornost nas, profesionalnih športnikov. Poleg tega je šport zdrav in v vseh pogledih pozitiven," je dejal Špik, ki je podelil medalje in priznanja

najuspešnejšim športnikom-specialnim olimpijcem. Ekipni duh in borbenost sta navdušili vse organizatorje, gledalce in VIP goste ter nenazadnje tudi vse trenerje, spremljevalce. Naši plavalci-športniki CUDV Dobrna so dosegli izvrstne uspehe (3 zlate medalje in 3. srebrne medalje) za kar jim iskreno čestitamo! Zaradi omenjenih uspehov je bil povratak v center prav evforično doživetje, polno smeha, zadovoljstva in radosti. Za naše delo je njihova izvrstna uvrstitev veliko priznanje in nova priložnost, da se izkažejo kot dobro pripravljeni športniki, ki z rednim treningom premagujejo številne ovire in si prizadevajo za vrhunske rezultate na državnem nivoju. Doseženi rezultati na plavalnem mitingu so tudi odskočna deska za vse plavalce, ki se bodo želeli potegovati za kandidacijo v slovenski ekipi za letne svetovnih igre, ki bodo leta 2011 v Atenah.

mag. Tine Kovačič, športni mentor

STILSKA PREOBRAZBA

V zadnjem letu smo imeli v CUDV Dobrna kar nekaj nujnih namestitev varovancev, ki so nenadoma ostali brez možnosti trenutnega bivanja doma. V sodelovanju s posameznimi centri za socialno delo smo jim v našem centru zagotovili topel in varen dom. Ti varovanci imajo za sabo težke življenjske zgodbe, zato se delavci centra še dodatno trudimo, da imajo polno in kvalitetno življenje.

Vsi si želimo, da smo lepo urejeni, da imamo lepo frizuro, predvsem pa, da nam ni nelagodno stopiti v javnost s strahom, da bomo zasmehovani. Velika težava nastane, ko odpreš omaro in v njej ni oblek, se pogledaš v ogledalo in ugotoviš, da se sploh ne spomniš, da si kadarkoli obiskal frizerja. Tu nastane težava predvsem pri otrocih, ki še niso dopolnili 18 let in s tem pridobili statusa invalida. Kako priti do denarja, da se lahko nakupijo oblačila, obutev in spodnje perilo? Ena od rešitev je, da dobimo oblačila od dobrih ljudi. Ampak ta oblačila si varovanec ni izbral sam, nekdo jih je že nosil in jih ne potrebuje več, ker si je lahko kupil nova, lepša in modernejša. Kot socialna delavka seveda takoj pomislim na enkratno denarno pomoč s strani pristojnega centra za socialno delo. Nato sledi papirna vojna, ki zahteva svoj čas in trud. Ta čas si zelo dobro zapomnita naša tajnica in tudi poštar, saj jima vsako jutro postavljam isto vprašanje; »Ali je prišla pošta iz tega in tega centra za socialno delo?« Ko že skoraj obupam, me tajnica preseneti z odločbo, da je otrok prejel določeno vsoto denarja. Z velikim veseljem sporočim varovancu, da si bo lahko čisto sam izbral nova oblačila in obutev. Vsi se veselimo trenutka, ko se odpravimo po nakupih. Sledi »stilska preobrazba«. Nakup je vedno posebno doživetje, saj je vsak varovanec edinstven in želi ta dan preživeti čisto po svoje. Opisala vam bom, kako je potekal zadnji nakup.

»Pa kdaj bo ura 10?« sta nestrpno spraševala naša Nuša in Tonček (imena varovancev so zaradi varstva osebnih podatkov namišljena). Tokrat gremo po večjih nakupih za Nušo, saj Tonček potrebuje zgolj trenerko. Takoj po malici se odpravimo proti Vojniku. Na poti se pogovarjamo o tem, kako nas je presenetil sneg. Skupaj z Nušo smo mnenja, da nujno potrebujemo: dobre zimske škornje, bundo, kapo, šal, rokavice, trenerko, tople nogavice in spodnje perilo. Ko pridemo v trgovino, hitro prebrskamo vse police, da najdemo najlepše stvari. Moramo povedati, da so trgovke zelo prijazne in ustrezljive. Za naše varovance vedno najdejo kaj ugodnega in še z dodatnim popustom. Po težki izbiri med tako pestro ponudbo plačamo in se odpravimo na vročo čokolado, da si malo oddahnemo. Natovorjeni in veseli se vračamo v center, kjer nas že čaka kosilo.

Po kosilu imamo krajši počitek, saj se dan preobrazbe še ni zaključil. Seveda k novi obleki sodi tudi nova frizura. Popoldne se namreč odpravimo v frizerski salon Metka. »Uau, čisto prava frizerka,« reče Nuša. Naša frizerka Metka naju sprejme z nasmehom. Najprej se Nuša predstavi, nato pa hiti pripovedovati, kaj vse smo

danes nakupili. Nato je potrebno skrbno premisliti in pregledati vse kataloge, da se utrne prava ideja glede frizure. S frizerkino pomočjo se Nuša odloči za blond pramene, obliko frizure pa prepusti spretnim Metkinim rokam. Kakšno presenečenje, ko se Nuša pogleda v ogledalo! Kar ne more verjeti svojim očem, kako lepo frizuro ima, zato podari Metki velik objem. Veseli in zadovoljni se odpraviva nazaj v center, kjer Nušo komaj prepoznajo. Po večerji Nuša še enkrat pregleda in pomeri vsako oblačilo posebej, nato pa utrujena in polna novih dogodivščin zaspi.

Tako je potekal naš zadnji nakup, ki smo ga opravili s pomočjo enkratne denarne socialne pomoči. Hvala trgovkam, ki nas razumejo in nam pomagajo pri brskanju po policah. Prav tako hvala naši frizerki Metki, ki nam tako lepo in potrpežljivo ureja naše pričeske. Seveda pa se moram zahvaliti tudi vsem dobrim ljudem, ki našim varovancem prinesete oblačila, obutev ali igrače, ki jih ne potrebujete več. Z veseljem jih sprejmemo.

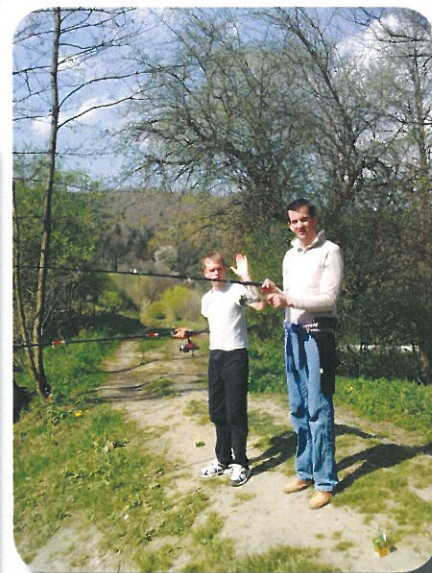
Vesna Dolar, socialna delavka

ZAHVALA LOVSKI DRUŽINI DOBRNA

Vsak dan se sprehajamo po cesti mimo ribnika, ki vodi v naš center. Velikokrat se ustavimo, opazujemo ptice, vodo, rastline in občasno opazimo tudi kakšnega ribiča. Ker nas je zelo zanimalo, kako se lovijo ribe, smo začeli razmišljati, da bi se tudi sami naučili kaj o ribolovu. Naši ideji je prisluhnila Lovska družina Dobrna, ki nam je izdala dovolilnico, s katero se lahko učimo o biotopu ribnika, življenju v njem in njegovi okolici. Septembra 2009 je v CUDV Dobrna zaživel ribiški krožek.

Lovski družini se iskreno zahvaljujemo in obljubljam, da bomo lepo skrbeli za ribnik in njegovo okolico.

Vesna Dolar, socialna delavka

URNIH NOG S FOTOAPARATOM NAOBKROG

Fotografski krožek v našem centru praznuje tretjo obletnico delovanja. Začetki so bili skromni, hitro smo se razvijali ter rasli in vedno več nas je, navdušencev, ki s fotoaparatom beležimo utrip življenja naše širše in ožje okolice.

Osem fotografov Luka, Matej, Leon, Jasminko, Gabi, Vinko, Rok in Tina je s pomočjo mentorstva v sklopu fotografskega krožka v obdobju treh let zaključilo tri fotografske cikle s tremi razstavami: Utrip narave, Nekoga moraš imeti rad ter Jaz in zemlja. Tematika in način fotografskega ustvarjanja sta bila usmerjena v utrip življenja našega centra, njegovo umeščenost v bogastvo narave, ki ga obdaja in skrb za ohranitev narave. Vsaka razstava je doživela lep odziv.

Delo bomo nadaljevali tudi v prihodnje in s tem razvijali svoj kalejdoskop podob skozi fotografski objektiv.

Maja Vuksanović, kustosinja, Galerija KiBela o fotografskem ciklu Dotik narave:

»Fotografski cikel Dotik narave; predstavlja ujete trenutke iz narave, ki številnim ustvarjalcem vedno znova predstavlja neizčrpen vir navdiha.

Serijske barvne fotografije gledalcu ponuja sprehod skozi čudovit, pisan svet narave, kamor ga avtorji popeljejo v svoji fotografski zgodbi. Z vstopom na čaroben, v spomladanske barve odet travnik, se začne raziskovanje magičnih trenutkov, ki nepozornemu očesu mimogrede ubežijo. V tem primeru pa fotografovo oko beleži in sledi prav takim trenutkom ter gledalcu razkriva običajno zastrto naravni mikrokosmos. Osnovni motiv je največkrat izpostavljen v prvem planu, medtem ko je ozadje zabrisano in nekoliko zamegljeno. Vsa pozornost je usmerjena v detajle, ki pa izvzeti iz konteksta ustvarjajo novo, zaključeno zgodbo. Močan, izrazit kolorit izbranih motivov skladno pripomore pri ustvarjanju zelene kompozicije.

Avtor pri tem spretno izrablja bogastvo in pestrost, ki ju ponuja izbrana motivika in kljub znanim in vse prisotnim podobam uspe navdušiti gledalca.

Fotografije izžarevajo pristno povezanost z naravo in zdi se, da avtorju z lahkoto uspeva izluščiti in izslediti celo paleto minljivih trenutkov, ki jih skriva vsakdan travnika ali gozda.«

Simon Krajnc, mentor fotografskega krožka

VESELI DECEMBER

December, zima, mraz. V naši hiši pa tako prijetno toplo. Ne samo, da so bili vsi prostori praznično okrašeni, odmevale so božične pesmi, dišalo je po pecivu in piškotih, december je bil pri nas prav poseben.

Bilo je veselo. Ves čas se je nekaj dogajalo.

Obiskale so nas tudi Iskrice in Navihanke, prijetna dekleta, ki znajo igrati in peti. Ob njihovih zvokih smo se v naši telovadnici naplesali in poleg zapeli še kakšno domačo. Pred centrom so nam postavili veliko jelko z lučkami in ko smo jih skupaj prižgali, je bilo čarobno.

Po skupinah smo pekli piškote in jih okrasili, pa še zelo okusni so bili. Izdelovali smo svečnike, ki smo jih potem dali na mize in pripravili slavnostne pogrinjke za večerjo, ki so nam jo odlično pripravile naše kuharice. Ob mraku smo se odpravili v okrašeno mesto in si ga ogledali. Čarobno! Potem pa smo odšli še na tortico in sok. Skoraj bi pozabili, da sta nas obiskala tudi Miklavž in Božiček ter nas obdarila. Obljubili smo jima, da bomo celo leto pridni.

Bili smo veseli in dobre volje. Veliko smo se družili, se smejali, prepevali in plesali, pa kako naj bi bilo drugače, saj je bil pri nas december tako čaroben.

Sonja Strahovnik, vzgojiteljica
Natalija Dobnik, vzgojiteljica

VESELI DECEMBER 2009

TUDI LETOSSMO SE RAZVE-
SESELILI VESELEGA DECEMBRA IN
VSEH RADOSTI, KI JIH
PRINESES SEBOJ OBISKALI SO
NAS DEDEK MRAZ, BOŽIČEK IN
MIKLAVŽ. SKUPAJ SMO
PRAZNOVALI IN SE VESELILI
ZA DARILLO SEM DOBILA
HLACAE, ROKAVICE, SAL IN
CEVLJE.

GABI

MOJE ZIMSKE POČITNICE
KAKO SEM JIH PREŽIVEL

SILVESTROVAL SEM V ZAVODU
BOLJŠE KOT DOMA. ZA BOŽIČ
IN NOVO LETO SEM BIL DOMA, ZA
BOŽIČ SEM ŠEL DOMOV V SOBOTO
OB ENIH PO KOSILU IN SE VRNIL
V NEDELJO DO ŠESTIH ZVEČER
NAZAJ, ZA NOVO LETO PA SEM
ŠEL V NEDELJO ZJUTRAJ PO
ZAJTRKU OB POL DESETIH IN
SE VRNIL V PONEDELJEK DO POL
PETIH NAZAJ

LUKA ČEVNIK

DRAGI BOŽIČEK IN DEDEK MRAZ

(VELJASTUDI ZA MIKLAVŽA)

PROŠIM DA MI PRINESE ~~NA~~ MP3 RADIJO IN VAKUUMSKO
MINI RADIJO IN VILIKO SATKORJI, BOBANE, MIKLAVŽ
ČILI JEM, PAŠE NEKAJ BI PROSIL DA PRINESE
TERNE KO ČRNO API DJS, ED OD MIE KITICA ^{2009 MIX} ~~TERNE~~

TVOJ JASMIN KO

ITD DO JO
QSPD NDC
2MILION KAMION
SZOMETRES
ACIL MILC
SKOCKO RI

IZVOR PRIJATELJSTVA JE ČAROVNIJA

Sončni žarki v različnih rdeče oranžnih odtenkih nas prebudijo iz današnjega mirnega nočnega spanca. Ura na moji levi kaže šest. Skrajni čas je, da se poslovimo od palčkov, ki so nas ponoči pridno čuvali, da smo lahko mirno spali. Nija nama s svojim pristrčnim nasmeškom za dobro jutro podari toliko energije, da bi človek lahko gore premikal ves dan. Z načelom »Najbolj izgubljen dan je, v katerem se človek niti enkrat ne nasmehe« se začnejo tudi naša vsakdanja jutranja opravila pred nalogami, ki sledijo v včasih kar prehitrem tempu. Vedno znova nas mika, da se naučimo česa novega, da naredimo nekaj dobrega za nekoga, ki nas danes potrebuje, da kam gremo in koga srečamo. Skratka, že zjutraj si načrtamo zanimiv delovni dan v skladu s pregovorom: »Ne hrani stvari in dejanja za posebne priložnosti, vsak dan v tvojem življenju je nekaj posebnega in nekaj posebnega in enkratnega si tudi ti!«

Res je neverjetno, kako malo stvari je potrebnih, da je človek vesel in srečen. Zdi se mi, da Nija vedno najde malenkosti, iz katerih se čez dan gradijo življenjske radosti in rasti. Ob tem sem se spomnila na otroško slikanico

z naslovom Angelček, medved in okrogla luna, ko angelček na koncu 28. zgodbe staremu medvedu zaupa veliko besedo, ki je vse življenje ne smemo pozabiti, besedo RASTI. Medvedu je jasno, kaj to pomeni, naj izdam to skrivnost še vsem tistim, ki te čudovite slikanice ne poznate. »Vse majhno naj raste navzven, vse veliko pa navznoter. Tako ostaneš vedno živ in vsak dan večji in pametnejši. « Mislim, da je v naši okolici vse preveč ljudi, ki ne znajo uporabljati oči in srca za to, da bi se veselili življenja. Še več, marsikdo vse življenje išče konja, na katerem že vseskozi sedi in pri tem popolnoma pozabi na rasti navznoter.

Ne samo naša družina, temveč tudi naši sorodniki, prijatelji, sočlani v društvu Sožitje in tudi marsikateri znanec je začel razmišljati drugače. Pri tem mislim na zapreke, ki se pojavljajo v življenju. Takrat je potrebno ovire odstraniti, preskočiti, jih zaobiti. V teh dobrih sedmih letih z Nijo smo se naučili marsikatero težavo v življenju spremeniti v ovire, ki se dajo odstraniti, ne da

bi pri tem izgubili našo tvorno silo, moč in vztrajnost.

Vsak dan se trudimo hoditi sreči nasproti. Moram priznati, da je hoja kdaj pa kdaj kar zahtevna; veter, ki nam piha v obraz, nas včasih pomakne za kakšen korak nazaj, kar pa ne pomeni, da ga ne premagamo in smelo stopimo tri strunne korake naprej. Doslej se je še vedno pokazalo, da ne smemo čakati, da nam življenje nenadoma kaj podari, temveč si moramo življenje ustvariti sami in ne zgolj strmeti v nebo, iskati srečno zvezdo drugje kot v sebi in svojih najbližjih. Veliko je namreč vredno spoznanje, da se s pomočjo drugih pomaga vedno in predvsem samemu

sebi - na tak način se pozitivno osmisli lastno življenje.

Lani marca smo z Nijo pričeli listati še eno novo zanimivo poglavje v naši zajetni življenjski enciklopediji. Nija je namreč v oddelku OVI 1 v Centru za usposabljanje, delo in varstvo Dobrna spoznala nove prijatelje in prijateljice oziroma sošolce in sošolke, kot jim rečemo pri nas doma.

Veliko izrečenih in napisanih besed v zadnjem letu je pogosto sestavni delček zgodbe vseh naših sončkov, ki vsak dan znova grejejo s svojo neizmerno radostjo in voljo do življenja z nami: GAŠPER, ALEKSANDRA, ALJOŠA, DANIJELA, ERIKA, TADEJA in MAJ.

Ena izmed nalog, ki smo jo na začetku dobili v »naši šoli« od Vilme, je bila ta, da naj prinesemo nekaj fotografij od naših sončkov za izdelavo plakata. Seveda sem domačo nalogo vzela resno in se po prihodu iz šole kar lotila dela. Sledilo je nekajurno brskanje po različnih datotekah po računalniku, po raznih USB ključkih, poslani in prejeti elektronski pošti od Monike, Lavre ter prijateljic. Seveda je bila s tem povezana tudi prenekatera misel, spomin, pa ne samo prijeten, marsikaj bridkega in ganljivega me je spreletelo ob fotografijah izpred sedmih let. In še nekaj. Našla sem fotografije ene izmed prijateljic, ki je z Nijo preživela nekaj mesecev na Intenzivnem oddelku otroške kirurgije v Kliničnem centru v Ljubljani, ampak je žal že tri leta med angelčki in se je še vedno spominjamo kot radovedne petletne deklice z velikimi rjavimi očmi, prisrčnim nasmeškom in neizmerno otroško radovednostjo ter neustavljivo željo po poslušanju pripovedk, pravljic, zgodbic in pesmic. Da, tudi to je sestavni del našega življenja – prihajanje in odhajanje. Teh devet mesecev je v naša srca prineslo mnogo bridkega in hkrati neminljivega. Že takrat smo vedeli, da kdor enkrat pade v globino, tem bolje spozna pot, kako čimprej priti na površje in nabirati vmes novo moč za pot navzgor. Kadar koli se srečamo z osebjem tega oddelka, se v nas prebudi beseda zahvale - vsem in vsakemu posebej, ki nam je v tistih časih pomagal s svojim znanjem, izkušnjami, lepo besedo, prijaznim pogledom ali konkretnimi informacijami. Ko sem že ravno pri zahvali, nikakor in nikoli ne smem pozabiti na najine starše, sestro Moniko z možem Tomažem, Stankovo sestro Lavro z Domnom, malim Rokom in partnerjem Elvirjem, ki so našo Nijo kot družinsko članico sprejeli medse brez kakršnihkoli pomislekov in nam stojijo ob strani vsak s svojim načinom pomoči. Hvala, ker ste z nami!

Seveda so prijatelji tisti, okoli katerih se vrti svet. Zato še kako drži misel P. T. de Chardina: »Svet je okrogel zato, da ga lahko obkroža prijateljstvo!« V vsem tem času se niso skrhale že stekane prijateljske vezi zaradi tega,

ker z Nijo pač ni možno početi vseh igrarij, ki jih počnejo otroci naših prijateljev med sabo. Nekje sem zasledila naslednjo misel, ki jo večkrat uporabim: »Izvor prijateljstva je čarovnija, tako nepričakovan kot zajček iz čarovnikovega klobuka. Kakorkoli se že pojavi – ne glede na to, kako nenavadno ali nepričakovano se začne – je prijateljstvo zaklad, resničen košček čarovnije, svojevrsten zajček v klobuku našega življenja.«

Da ne pozabim tudi na sosede v bloku, s katerimi sicer ne preživimo vsak dan ob popoldanski kavici, je pa toliko bolj važno, da se med sabo poznamo, si znamo voščiti dober dan na hodniku ali pred vhodom in se pred garažami ob pecivu in dobri kapljici kdaj pa kdaj pošteno nasmejimo. Prijazna gesta pridržanja vrat, ko greva z Nijo v blok ali iz njega otovorjeni z nahrbtniki in torbami, je še vedno aktualna, kljub temu da nekateri pravijo, da današnja mladina ne pozna bontona. Za naše mlade stanovalce v bloku tega pač ne morem reči, ker preprosto ne drži.

Če sem v prispevku na koga pozabila, me lahko kadarkoli in kjerkoli prime za rokav in mi pove, da je tudi on ali ona eden

Natašo in atijem Maxom je doma ob morju, zato z njimi komuniciramo s pomočjo e-pošte in se kdaj obiščemo – upam, da letos spet kmalu.

Z Ano iz Ilirske Bistrice se slišiva po telefonu vsakokrat, če le ima kaj časa, ki ga drugače namenja Kristjanu in njegovemu bratcu Matteu.

Preko društva Sožitje smo se spoznali še z ostalimi družinami po Sloveniji, ki imajo v svoji sredi sončke: ALJAŽ, NINA, TIA, NEŽA, TILEN, ŽAN, SAŠO, TJAŠA, RENE, DENI in MATEVŽ.

Pod okriljem zveze Sožitje smo v okviru Programa izobraževanja preživeli štiri leta. Program je namenjen družinam z mlajšim otrokom z motnjami v duševnem razvoju.

Sestavlja ga pisana družčina z vseh koncev Slovenije. Dvanajst družinic v takšni ali drugačni sestavi. Pristrčno pozdravljanje, objemi in poljubi, veselje ob ponovnem snidenju, ganljiva poslavljanja, solzice pri objemih za slovo in upanje, da se vsaj naslednje leto (če ne že prej) spet srečamo v isti sestavi – zdravi in veseli.

Izrečene besede je skoraj vedno težko zapisati, najpogosteje zaradi takšnih ali drugačnih življenjskih zgodb. Kakšen uvod naj pospremi skope odgovore očeta, ki z neskončno tehnične domišljije in s skrajno mero potrpežljivosti omogoča svojemu sinu ponovno spoznavanje sveta nas, ki slišimo? Kako pomagati družini, da bi se zopet »pobrala«? Na kakšen način vzpodbujati očeta, ki bi za svojo deklico dal vse, naj jo malce pusti, da se tudi ona izkaže v svoji luči, da pokaže, koliko je samostojna, kaj vse zna postoriti sama? Kakšno pozornost nameniti mamicam, ki so s svojimi zlatimi sončki ostale brez partnerjev in zgodbic pogosto nimajo deliti z nikomer? Manjka jim sladilo življenja - pozornost, s katero se dotikamo drug drugega.

Pozornost potrebujemo prav vsi, saj mislim, da je glavno vodilo v življenju. Kaj bi lahko pozornost sploh bila? Nežni dotiki, topli prijateljski objemi, iskreni pogledi v oči in prijazen nasmeh. Da, to je zdravilo, ki pomirja našo dušo, daje oporo našemu duhu in določa način, kako čutimo.

Življenje je vrtiljak, poje slovenska pesmica. Minute se vrste, druga za drugo, pa najsi bodo to službene obveznosti, terapije, čudoviti neminljivi trenutki igre na terapevtski

izmed delčkov našega pisanega mozaika in si prav tako zasluži zahvalo.

V bolnišnici smo po 1. rojstnem dnevu preživeli neprekinjeno skoraj devet mesecev in v tem času spoznali iskrene prijatelje, s katerimi ohranjamo že stekane vezi.

Z Jano in Davorjem živimo nekaj kilometrov narazen, slišimo se pogosto, poklepeta o vsakdanjih temah. Včasih se pojavi tudi kakšen problem, ki se da rešiti z optimizmom tudi po telefonu ali z nekaj spodbudnimi besedami preko elektronske pošte, še najlepše pa ob klepetu in poslušanju Davorjevih zgodbic.

Patrik z bratcem Mattiem, mamico

blazini, sprehodi ob robu gozda ali po mestnem središču, nabiranje šopka rož na travniku za najdražje, družinski kolesarski potep po Slovenskih Konjicah in okolici, popoldanska kavica in prijazen klepet, ustvarjalni krožek pri mojih starših s sosedomi in sestro Moniko, prebiranje zanimivih knjig po kosilu, počitek na kavču v troje, izdelovanje unikatnega nakita iz perlic, ustvarjanje voščilnic ali daril za rojstni dan in za novorojene mlade prijatelje v naši družbi, druženje z otroki in starši pred blokom v popoldanskem času (to je še posebej aktualno v poletnih mesecih, včasih tudi dolgo v noč), opazovanje razigranih otroških obrazov skozi okno, takrat, ko smo bolni in se ne moremo aktivno vključiti v dogajanja. Še dobro, da nas bolezen ne obišče prav pogosto in si zato lahko privoščimo vse, kar sem naštela.

Za lanski rojstni dan sem od Nijine tete Lavre in njene družine dobila knjigo Vlaste Nussdorfer Abeceda življenja. Pri prebiranju sem naletela na naslednje besede: »Verjamem, da se ob rojstvu slehernega bitja združita zemeljsko in nezemeljsko - sile, sonce in luna, nevidne vile rojenice, ki mu vdahnejo noto življenja.« Ob prebiranju teh vrstic v me je za kratek čas zaneslo v preteklost. Obudil se mi je spomin na dogodek, ki je zame neponovljiv in enkraten, moj 32. rojstni dan. Tisti dan sem Nijo, en teden po porodu, prvič obiskala na Kliničnem oddelku za intenzivno terapijo in otroško kirurgijo v Ljubljani. Stanko je v tem tednu hodil k Niji vsak dan in se z zdravniki pogovarjal o »našem otroku«, o diagnozah, o rešitvah določenih življenjskih težav. Za Nijo pa je bilo verjetno najpomembnejše dejstvo, da je čas namenil tudi njej. Bistveno je, da je bil ob njej, ko je ležala pokrita v postelji in so jo pri življenju ohranjale cevke.

In česa lepega se bom spominjala jaz? Najbolj močnega stiska Nijinih drobcenih prstkov na mojem prstu, s katerim sem jo lahko božala skozi odprtino na inkubatorju – to je bilo najlepše darilo za moj rojstni dan. Ganljivo in nepozabno. Da, takrat sem zagotovo vedela, da bo zmogla prejadrti še tako uničujoče viharje in se pojaviti v pristanišču ob sončnem zahodu s pokončno dvignjenimi jadri.

Noč ima svojo moč, pravijo. Naše »baterije« se vsak dan in noč znova napolnijo s pozitivnimi delci, ki se širijo od igrivih nasmehov našega sončka, kateremu sem s ponosom MAMI.

Renata Kerovec, mamica Nije Kolar

ZIMA, ZIMA BELA...

Januar se je začel belo. Medtem ko smo opazovali, kako je pokrajino pokrila bela odeja, smo se učili o lastnostih tega mrzlega letnega časa, ponovili smo, kaj vse moramo obleči, preden se odpravimo ven. Naučili smo se, da moramo na zdravje v teh dneh še posebej dobro skrbeti. Prav zato smo v okviru delovnega dne pripravili zelenjavno juho. Z zelenjavo, ki je nato pristala v loncu, smo se najprej dobro seznanili. Nato smo jo sami narezali, kolikor se je dalo na drobno, in končala je velikem loncu. Ob koncu smo jo tudi pojedli. Bila je zelo okusna in če bi mame vedele, kako dobra je bila, bi jo zagotovo večkrat dale na jedilnik.

Zdaj pa k snežnim radostim. Kar dvakrat smo se v enem tednu odpravili v dopoldanskem času na sneg. Najprej smo tekmovali, kdo bo v teku najhitrejši. Za tekmovalje smo

svoje sani dobro podmazali, jih ogreli z nekaj poskusnimi vožnjami, nato pa je sledila prava tekma. Tina je bila najbolj pogumna in je tako osvojila prvo mesto. Med fanti je bil Tadej neustrašen in je sam drvel po hribu navzdol. Vid se je raje peljal z učiteljico, Jernej pa je potreboval nekoliko pomoči, saj je bila hoja navzgor kar naporna. Nina in Maja sta kot vedno bolj previdni in sta se tako raje peljali nekoliko počasneje, pa še družbe na saneh se nista branili. Bine si je izbral snežni bob in je z njim vijugal proti cilju. Po kakšni uri in pol sankanja smo se rdečih ličk odpravili na planinski čaj, ki nas je dodobra pogrel. Drugi dan pa smo morali narediti še snežaka. En del skupine se je odločil, da bo s skupnimi močmi naredil sneženega moža. Tako sta Maja in Nina nosili sneg, medtem ko so Tadej, Vid in obe učiteljici oblikovali možica. Bine in Jernej sta se odločila, da se bosta zidanja lotila kar sama. Na koncu sta se ponosno slikala zraven svojega orjaka. Tina se je medtem še nekajkrat spustila s sanmi po hribčku navzdol. Na koncu smo snežakom pritrdili še korenček za nos, opremili smo ga z gumbi, metlo, šalom in kapo. Ker so nam snežne igre zelo všeč, smo se na sneg odpravili še nekajkrat.

Tatjana Šušteršič, razredničarka

ZIMSKA PRAVLJICA ALI KAKO SMO PREŽIVELI LETOVANJE NA TREH KRALJIH

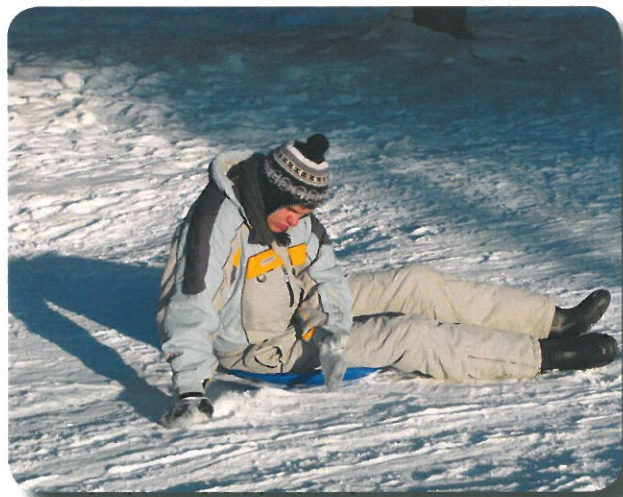

Prve priprave so se začele že v decembru, ko smo dokončno potrdili udeležbo v Penzionu Jakec na Treh Kraljih. Kar kmalu po novem letu pa smo iz omar začeli vlačiti smučarske hlače, kape, rokavice in šale ter začeli preverjati katere sani bodo najhitrejše. Prava akcija pa se je začela na dan našega odhoda, 18.1.2010. Imeli smo kar "pižama" zajtrk, se hitro oblekli, umili zobe in že smo nosili polne torbe iz mansarde do kombija. Polno naložen kombi še vedno ni bil dovolj za nas, zato smo naložili še en avto. Skrbno preverimo še če smo res vsi prisotni in že se podamo novim dogodivščinam naproti. Pot nas je vodila skozi pravo zimsko idilo pobeljenih dreves upognjenih vse do tal. Na srečo le ob cesti in ne tudi na njej. Na cilju hitro zlezemo iz avtomobilov, uredimo formalnosti in že spet

nosimo polne potovalke. Tudi tukaj se ne izognemo mansardi, le da je tokrat naloga še težja, saj smo nosili polne potovalke v nasprotno smer. Hitro se porazdelimo po sobah in že staknemo skupaj glave in naredimo plan. Najprej obvezno preverjanje proge na kateri se bodo dogajale naše zimske norčije, nato kosilo in potem gibanje, gibanje in še enkrat gibanje. Kot po planu po kosilu oblečemo vse kar smo imeli pripravljeno za res mrzle razmere in že iščemo po kombiju sanke in lopate. Dejan H. si takoj izbere lopato, medtem ko se ostali odločijo za sanke. Miha, Matej, Tomaž in Dejan T. so se po strmini pogumno sankali kar sami. Marko, Zala in Jani pa so imeli šoferje. Seveda smo potrebovali še koordinatorske na vrhu in na koncu proge. Tako smo se celo popoldne spuščali po strmini in hodili v hrib in se spet spuščali in spet hodili... A nesreča ni počivala. Prav v zadnji "furi" dneva Jani in Vinko izgubita nadzor nad sanmi in gresta direkt v plot. Na srečo brez zlomov in hujših posledic, ostala je le majhna praska. Po takšni rekreaciji pa se je obilna večerja res prilegla.

Drugi dan nas je lepo sončno jutro kar vabilo na strmino nad hotelom. Nismo potrebovali ravno dosti časa in že smo bili na sankališču. Eni so se sankali, drugi pa tekli po globokem snegu. Preizkusili smo krplje in se z njimi lovili. Nekateri so prav hitro obupali in pristali na zadnji plati. Zato so krplje sezuli in se vrnili na sanke. Tudi sankalci so pomešali pare, saj nekateri danes niso slepo zaupali v šoferske sposobnosti svojih voznikov. A tokrat brez razloga, saj smo z nesrečo že opravili. Popoldne smo izkoristili za predpriprave naslednjega dne. Pri popoldanski malici smo opravili le še nadvse pomemben telefonski klic in naročili sladko presenečenje za naslednji dan.

Sredo smo si rezervirali za pravi planinski pohod do Osankarce. Že med zajtrkom preverimo jutranjo temperaturo in bila je krepko pod ničlo, a za nas ni bilo ovir. Hitro se pripravimo in pot pod noge. S sabo vzamemo tudi našega štirinožnega prijatelja Jaka. A ker je pot res dolga za vsak slučaj Vinko odpelje avto do Osankarce in nam pride naproti. Srečamo se nekje na polovici poti. Vsi dobro razpoloženi skupaj odhitimo sladkemu presenečenju naproti. Po dobri uri in pol prispemo na cilj. Topel čaj in ogromna porcija pohorskih omet nas dobro okrepčata. Kljub počitku se nekateri odločijo, da gredo nazaj z avtom. Ana odpelje Zalo, Mateja in Marka, ostali pa pridno zagrizemo v pot nazaj. Med potjo smo tako prepevali in se lovili, da smo bili na cilju v rekordnem času. Pravzaprav nismo porabili niti cele ure. Danes si po kosilu privoščimo še počitek, ki nas je prebudil v sneženo popoldne. Kaj pa zdaj? Sankati se res ni dalo, a tudi to nas ni ustavilo. Oblečemo se in gremo zganjati zimske norčije. Na veliki jasi smo preizkušali ali je sneg res tako mrzel. Na snegu smo se lovili, premetavali, kepali, delali angelčke in tudi koga "naribali". Malo pred večerjo je tudi sneženje ponehalo. Naši mlajši sostanovalci v hotelu iz Ljubljane so nas prosili za izposojlo sank, saj so se odločili za nočno sankanje. Seveda smo jim jih posodili, oni pa so obljubili, da se nam bodo oddolžili.

Četrtekovo jutro smo vsi nestrpno pričakovali, saj so bili naši načrti za ta dan prav posebni. Obljubljeno smo imeli namreč vožnjo z motornimi sanmi. Kljub jutranji megli ponovno vzamemo sanke in lopate in že smo na naši dobro znani progi. Tistega nekaj malo snega je ravno prekrilo par lukenj na sankališču. Ker je samo čakanje naporno smo si čas krajšali s hojo v hrib in spuščanjem po strmini, pa spet hojo v hrib in spuščanjem po strmini... Vse dokler izza ovinka nismo zaslišali brnenja motornih sani. Takrat pa se je slišalo samo še ploskanje, smejanje in kričanje od veselja. Najpogumnejši je bil Miha, ki se je prvi popeljal z motornimi sanmi. A tudi drugi so se izkazali za izredno pogumne. Prav vsi so se odpeljali svoj krog. Naše veselje smo prenesli tudi na lastnika in ta nam je obljubil, da bomo

vožnjo ponovili še naslednji dan. To je bilo res posebno doživetje, saj nekateri celo popoldne niso preusmerili misli z vožnje. Popoldne smo zopet ponovili vajo hoje v hrib in spuščanja po strmini. A prav nihče se ni pritoževal nad toliko ponovitvami. Danes smo na večerjo malo pohiteli, saj so nam učenci OŠ Valentina Vodnika napovedali, da se nam bodo po večerji oddolžili za izposojene sani. Kar so obljubili so tudi izpolnili. Presenetili so nas s pravo plesno in pevsko predstavo, ki je bila tokrat namenjena samo nam in prav je, da povemo, da so se izjemno potrudili.

Čisto prehitro se je bližal čas našega odhoda domov. Pa smo spet tam, ko nosimo polne torbe iz mansarde do kombija. Ker nas je čakalo nekaj prijetnega se tokrat nismo pritoževali. Kot že obljubljeno smo morali ponoviti še vožnjo z motornimi sanmi. Danes je bil krog še malo daljši in zopet so bili vsi na strani pogumnih. Tokrat smo bili vožnje deležni tudi spremljevalci, ki smo sedaj končno razumeli zakaj so bili mladostniki tako navdušeni. Pred odhodom domov pa nas je čakalo še novo presenečenje, domači narezek, ki ga je častila hiša. Tako se ob koncu le še lepo zahvalimo in se odpeljemo nazaj v dolino.

Letovanje je bilo uspešno, če odštejemo podrti plot, manjšo prasko, par žuljev in razbiti lonček za rože. Ja, bilo je lepo.

Vanja Sušec, razredničarka

FOLKLORNA SEKCIJA

V zimskem času smo pričeli z nošenjem folklorne. Harmonikar Rok nam igra ljudske pesmi, na katere poskušamo zaplesati ljudske pleske. Obiskali smo tudi folklorno skupino iz Dobrne, ta letos praznuje 60 let delovanja. Ogledali smo si pleske in njihove lepe obleke – narodne noše

MAJA – všeč mi je, ker Rok igra.

SABINA – lepe so obleke

FRANCI – rad plešem

LEON – všeč mi je, ker se to pleše v narodni noši

JANEZ – ker zelo rad plešem

Milica Krivec, varuhinja

KREPITEV MOČI UPORABNIKOV IN OBISK NA MINISTRSTVU

Prva skupina za samozagovorništvo je bila v centru ustanovljena leta 2002. Danes delujejo že štiri skupine. Zadnja se je oblikovala v lanskem aprilu in vključuje odrasle osebe z najtežjimi motnjami v razvoju. Mladostniki in odrasli uporabniki na rednih mesečnih srečanjih, s pomočjo svetovalnih delavk, postopoma razvijajo veščine vodenja sestankov, spoznavajo pravice in dolžnosti, ki jih imajo kot uporabniki socialnovarstvenih storitev in razpravljajo tudi o vsem drugem, kar jih zanima. Enkrat letno organiziramo skupen piknik.

Uporabniki so skozi leta delovanja samozagovorniških skupin povečali stopnjo samostojnosti in asertivnosti, podpora svetovalnih delavk na srečanjih se zmanjšuje. Njihove pobude niso več povezane le s hrano, ki je bila pogosta tema prvih srečanj. Kljub sodobnejšim bivalnim pogojem v novem centru izražajo potrebe po večji zasebnosti, ključih sob, internetu, avtomatu za kavo ... Želijo biti obveščeni o načrtih ustanove, predvidenih nabavah, širjenju kapacitet. Veliko informacij pridobijo tudi na Svetu uporabnikov. Letos je potekel štiriletni mandat zdajšnjim predstavnikom, zato smo na začetku meseca maja svetovalne delavke podprle uporabnike pri izbiri novih kandidatov. S pomočjo volilnih kartončkov smo izvedli na skupnem srečanju samozagovorniških skupin prave volitve. V Svet uporabnikov so bili izvoljeni novi in potrjeni nekateri dosedanja člani. Tako bodo v naslednjih štirih letih zastopali vse vrstnike v Svetu uporabnikov Ina, Tine, Vinko, Aljaž, Rok, Anja, Nada, Gabi in Vida.

Uporabniki se združujejo tudi izven centra, na nivoju države, v Združenju samozagovornikov in zagovornikov Slovenije, ki je bil ustanovljen leta 2007. Ob pripravi sprememb zakonodaje na področju invalidov želijo biti aktivno vključeni in sodelovati s svojimi predlogi. V ta namen so se člani upravnega odbora Združenja, skupaj s svojimi podpornimi osebami, v mesecu aprilu sestali na Igu, nato pa 4. maja obiskali Direktorat za invalide na Ministrstvu za delo, družino in socialne zadeve v Ljubljani. Generalnemu direktorju, mag. Cvetu Uršiču, so v enournem pogovoru predstavili naslednje pobude:

1. vključitev v odločanje (želimo, da se o vseh stvareh, ki se nas tičejo, vpraša tudi nas)
2. zaposlitev na trgu dela (možnost prehajanja iz statusa invalida, število vključitev v VDC...)
3. upokojevanje
4. izbira doma in pomoč (osebna asistenca)
5. koliko denarja dobim, da lahko živim sam (samostojno in svobodno)
6. financiranje Združenja (možnost prijave na razne razpise)
7. gradnja bivalnih enot (več stanovanj za svobodno izbiro bivanja)

Rok, ki je naš predstavnik v Združenju, je bil na sestanku zelo aktiven in trd sogovornik generalnemu direktorju. Zanimala ga je predvsem možnost zaposlitve na trgu dela. Z generalnim direktorjem smo se dogovorili za ponovni sestanek na Direktoratu v mesecu septembru.

Brigita Kuder, vodja programov odraslih

SLADKOPRSTI

Običajno nas je šest,
včasih kakšen več, včasih kakšen manj.
Pridemo h krožku: Maja, Franci, Vinko, Aljaž, Matej in Tine.
Umijemo si roke in nadenemo predpasnike.
Sedemo, preberemo recept in se pogovarjamo.
Razdelimo si delo. Pripravimo sestavine in potrebščine.
Stepamo, tehtamo, mešamo, režemo, oblikujemo, štejemo.
Kdaj pa kdaj, po nesreči, tudi polizemo prste.
Lidija nas takrat grdo pogleda, vendar se na tiho malce smeji.
Pri delu pazimo na varnost – lahko se urežemo ali opečemo.
Previdni smo, zato se nikoli nič hudega ne zgodi.
Po končanem delu vse počistimo - operemo, obrišemo, pometemo, odnesemo smeti.
Za konec pripravimo mizo in počasi, z užitkom, pojemo tisto, kar smo pripravili.
Pogovorimo se o pripravljenem obroku – kaj bi lahko morda naslednjič spremenili ali izboljšali.
Velikokrat prispevamo svoje ideje in Lidija jih največkrat upošteva.
Polni zadovoljstva se poslovimo in odpravimo nazaj v svoje skupine.
Še prej pa ne pozabimo najmanj stokrat vprašati, kdaj se spet vidimo.

Člani kluba Sladkoprsti

EKIPA KOŠARKARJEV-SPECIALNIH OLIMPIJCEV CUDV DOBRNA NA KOŠARKARSKEM SPEKTAKLU V HALI TIVOLI

Rekreativna in športna vzgoja je nenehen proces bogatenja znanja, razvijanja sposobnosti in spretnosti ter pomembno sredstvo za oblikovanje osebnosti in odnosov med posamezniki. Zato si tudi v CUDV Dobrna prizadevamo, da z izbranimi cilji, vsebinami in metodami dela prispevamo k skladnemu biopsihosocialnemu razvoju naših športnikov-specialnih olimpijcev. Ob sprotni skrbi za zdrav razvoj jih vzgajamo in učimo, kako bodo v vseh obdobjih življenja bogatili svoj prosti čas s športnimi vsebinami in skrbeli za lastno dobro počutje, zdravje, vitalnost in življenjski optimizem. Zato smo se vsi razveselili vabila Specialne Olimpiade Slovenije na košarkarski spektakel v Hali Tivoli in se v sredo, 25. 11. 2009,

polni pričakovanj odpravili na pot proti Ljubljani. Zbrali smo se na sedežu Društva specialne olimpiade, da smo dorekli vse podrobnosti glede uvodne ceremonije, nato pa smo se peš podali proti Hali Tivoli, kjer se je v 5. krogu Eurolige pred tekmo Union Olimpija - Lottomatica Roma predstavila tudi ekipa Specialne olimpiade Slovenije, ki so jo sestavljali Janez Močenik, udeleženec svetovnih iger specialne olimpiade 1991 Mineapolisu, Rok Prašnikar, udeleženec svetovnih iger v Šanghaju 2007, Leon Janeš, Marko Čebela, Vinko Rovšnik. Tekmovalce sva spremljala Denis Šeruga, pripravnik, in Tine Kovačič, športni mentor. Predstavitev je na širši ravni organizirala Evropska specialna olimpiada, ki je že pred časom sklenila sodelovanje z Euroligo, več kot sto košarkarjev, specialnih olimpijcev, pa je domače košarkarje pospremlilo do prve zmage v letošnjem tekmovanju. Takoj po predstavitvi domače in gostujoče ekipe, ki sta se na koncu razšli z izidom 87:70, so pred polno dvorano Tivoli stopili tudi specialni olimpijci CUDV Dobrna. Košarkarji Olimpije in Lottomatice so ob tem oblekli majice Eurolige in Specialne olimpiade s pomenljivim napisom »Basketball for everyone«, kar je tudi slogan letošnjega evropskega košarkarskega tedna, ki ravno v novembrskih dneh poteka po vsej Evropi. Gledalce in tekmovalce SOS je nagovoril kapetan domačega moštva Sašo Ožbolt, ki je bil vesel, da je prišlo do tega sodelovanja. Naprosil je vse gledalce in medije, naj se zavzemajo za takšna in podobna sodelovanja ter seveda igrajo košarko, ki je tukaj za vse! Gledalci so specialnim olimpijcem Roku, Boštjanu, Martinu, Srečku, Darjanu, Toniju in Martinu, ki so na igrišče prinesli zastavo Specialne olimpiade Slovenije in tudi drugim specialnim olimpijcem v dvorani namenili dolg, bučen, a topel aplavz. Ob tej priložnosti se zahvaljujemo Evropski specialni olimpiadi, ki je tako našim kot tudi drugim specialnim olimpijcem širom Evrope omogočila spremljanje letošnje Eurolige, ter seveda Košarkarskemu klubu Union Olimpija, ki nam je ob tej priložnosti podaril brezplačne vstopnice! Zagotovo so košarkarji Union Olimpije tudi z našo »navijaško« pomočjo prišli do prve letošnje zmage v Euroligi, na kar smo tudi mi ponosni. Seveda smo celoten športni dogodek podkrepili z bučnim ploskanjem in glasnim navijanjem, zato so bila naša grla na koncu tekme suha, glasilke pa zahripane. Da ne bi bilo prevelike škode, smo se okrepili s toplimi brezalkoholnimi napitki, za katere je poskrbel pripravnik Denis, ki je svojo vlogo spremljevalca naših športnikov-specialnih olimpijcev dobro opravil. V center smo se po dolgem klepetu in analizi vtisov vrnili v zgodnjih jutranjih urah,

ko je večina že sladko spala v svojih posteljah. Kljub vsemu je bil košarkarski spektakel nepozaben dogodek, ki se je globoko vtisnil v srca naših športnikov. Menim, da nam je na ta način uspelo obogatiti program športne vzgoje, športno-rekreativnega krožka v našem centru in nenazadnje spodbuditi interes naših športnikov, obogatiti njihov prosti čas, da tudi sami v živo doživijo spremljanje takšnega košarkarskega spektakla.

mag. Tine Kovačič, vodja izmene

NARAVOSLOVNI DAN ALI KAKO JE NA DOBRNI IZBRUHNIL VULKAN

Z letošnjim letom smo na naši šoli številnim krožkom in dejavnostim dodali še naravoslovnega. Vanj je vključenih kar nekaj učencev. Pri krožku počnemo zanimive reči: od učenja o živi in neživi naravi, ribolova, poskusov, ekologije, odnosa do narave. Uredili pa smo si tudi akvarij, ki že krasi našo šolo. V okviru krožka smo izpeljali tudi naravoslovni dan v oddelku OVI 3. Skupaj z razredničarko Tatjan Šušteršič sva pripravila vse potrebno in poskusi so si sledili eden za drugim, vsak bolj zanimiv od prejšnjega. Otroci so z velikim zanimanjem sodelovali. Na koncu pa smo si skupaj ogledali še izbruh vulkana. Ne pravega, ker imamo za to malo premalo učilnico. Naravoslovni dan je kar prehitro minil in nasmehi na obrazih otrok so bili zame potrditev in največja nagrada.

Miha Sreš, varuh

TUDI LETOS SMO PREGANJALI ZIMO

Z mesecem februarjem se je v naša srca naselila navihana želja, da tudi letos pomagamo iz naših krajev prepoditi zimo in končno uloviti nekaj toplih sončnih žarkov. Željo smo začeli z velikim veseljem uresničevati in tako iz dneva v dan bolj pridno izdelovali naše pustne maske. Popolno veselje pa je nastopilo na pustni torek, ko smo si jih lahko končno nadeli. Že pri zajtrku je naš nemir naraščal in komaj smo čakali, da pričnemo z maskiranjem. In že je sledilo prvo presenečenje. Naš Rok, raznašalec malice, nam je kar v bivalno enoto pripeljal zvrhan pladenj dišečih pustnih krofov. Kakšno veselje! Sladka marmelada in beli sladkor okoli ust! Njami! Tako podkrepljeni smo pričeli z maskiranjem. Ena obleka dol, druga gor. Tukaj malo

kreme, tam malo ličila. Poravnati klobuk, ki kar leze na stran, še zadnjič preveriti vse elastike in trakove, če trdno držijo. Pogled v ogledalo nas kar malo prestraši. Kdo so vsi ti neznanci, ki se nam širokih ust smeji? Ja, seveda, to smo me, pustne šeme! Tako urejeni se odpravimo na rajanje v telovadnico. Pred telovadnico nas čaka še skupinsko fotografiranje, iz ozadja pa se že sliši glasba in veseli smeh. Hitro vstopimo in tam že rajajo naši prijatelji. Kakšna paša za oči! V telovadnici ne manjka dimnikarjev, žabic, vesoljcev, ježkov, ogromnih žog, Kramenčkovih, črncev, muh, Nodijev, nun ... Tako različni, pa vsi enaki: srečni, navihani, nasmejani! Rajanje je trajalo do kosila. Ansambel Račke+ so naredile res pravo vzdušje. Na koncu smo bili za naše maske še vsi pohvaljeni. Najlepše darilo pa je sledilo že naslednji dan, ko nas je pozdravilo toplo sonce. Pustne maske smo pospravili, v mislih pa že delamo načrte, kaj neki bomo oblekli za pusta prihodnje leto.

Martina Podlesnik, varuhinja

PUST OKROGLIH UST

Priprave na pustovanje so za marsikoga zelo naporne in zahtevajo veliko časa. Podobno je tudi pri nas v Centru za usposabljanje, delo in varstvo Dobrna. Že kaj kmalu po novem letu se učiteljicam pojavi vprašanje: »Kaj bomo pa letos za pusta?«

Ko se ideja končno porodi, sledi naslednja faza. Kje lahko dobim to, kdo lahko priskrbi ono, kaj imamo v likovnem kabinetu od tega, kdaj bo šel kdo v nabavo in prinesel tisto itd. Zagotovo pa je eno izmed pomembnejših vprašanj, ali imamo dovolj časa za izdelavo kostuma, ki smo si ga zamislili. Ponavadi nam uspe, pa četudi je potrebno kdaj kaj narediti med dežurstvom ali pa v lastnem prostem času.

Dan, ki je bil namenjen letošnjemu pustovanju in veselemu rajanju, je nosil oznako 16. februar. Kmalu po malici, ko smo veselo pojedli vsak svoj pustni krof in bili še malo namazani od marmelade (pa kdo bi se obremenjeval s tem, saj je vendar pust), smo se proti telovadnici centra začele zgrinjati številne skupinske in individualne pustne maske. Spomnim se, da so prišli dojenčki (pravzaprav so se pripeljali), priskakljale so žabice, ježki so se prikotalili, sledile so jim tudi žoge, ne smem pozabiti na zaljubljene vesoljčke, pa tudi iz pradaavnine so nas obiskali (mislim, da so bili Kremenčkovi), od nekod so priletele tudi muhe vseh vrst (od podrepnih do mesarskih in modnih). Bolj proti koncu so priplesali še zamorčki, še bolj temno pa je postalo v telovadnici, ko je prišla skupina dimnikarjev (resno smo celo začeli razmišljati o odprtju nove firme v centru). Seveda pa se je pojavilo tudi veliko individualnih mask, katerih pa se razen ene »Winxice«, dveh nun, dirigenta dunajske filharmonije in nekaj klovnov trenutno ne spomnim najbolje.

Ob zvokih ansambla DUO račke + (no vsaj zdi se mi, da je bil ta ansambel), čeprav sta bila člana zamaskirana, smo se veselo zavrteli in kaj kmalu opazili, da že ni več važno, ali pleše zamorček z vilo ali zaljubljeno vesoljko, ali se je ježek lotil plesa z žogo (k sreči ni nobene prebodel), ali je katera izmed žabic skočila v dimnik in jo je potem rešil eden izmed najbolj številčne skupine- dimnikarjev, ali je podrepna muha nagajala kateremu izmed zamorčkov ter na vsak način želela plesati z njim itd. Bistvo celotnega dopoldneva je bilo v tem, da smo se imeli lepo in resnično uživali. Ob koncu naše nore zabave so bile skupinam podeljena tudi priznanja za najlepše pustne maske. S koncem plesa pa še ni bilo konec dneva, saj je bilo pred nami še popoldne. Do naslednjega pusta ...

David Stergar, varuh

TEČAJ ALPSKEGA SMUČANJA ZA UČENCE CUDV DOBRNA NA ROGLI

Med letošnjimi zimskimi počitnicami smo v Centru za usposabljanje, delo in varstvo Dobrna organizirali štiridnevni smučarski tečaj za učence oddelka OVI III na nivoju belega smučarja. Cilj tečaja je bil, da naše učence: Tino, Tadeja, Jerneja, Albina naučimo pravilnega, varnega in samostojnega smučanja in jim približamo alpsko smučanje kot življenjski stil in aktivno preživljanje prostega časa. Tečaj smo izvedli s skupno zavzetostjo in entuziazmom delavci centra. Delo na snegu je temeljilo na sodobni carving tehniki, dobrem metodičnem in pedagoškem pristopu, majhni skupini učencev s posebnimi potrebami in prijetnem vzdušju na smučarskem poligonu na Rogli. Vsak učenec si je izbral svojega učitelja smučanja, s katerim je preživel prijetno dopoldne in na koncu je postala vožnja z vlečnico na Uniorčku, zavijanje in pravočasno varno zaustavljanje stvar užitka in veselja. Po temeljitnem vsakodnevnem ogrevanju, ki smo ga združili s spoznavanjem smučarske opreme in s prilagajanjem

na smučarsko opremo, smo nadaljevali z izvajanjem gimnastičnih vaj ter nadaljevali s pedagoškim delom na smučišču. S številnimi rekviziti in prijetnimi vajami so naši tečajniki dan za dnem spretno osvajali vzpenjanje, ustavljanje, vstajanje po padcu, drsenje, preproste spremembe smeri na blagi naklonini na Uniorčku, smučanje poševno preko smučišča Uniorčka na spodnjem delu z večjo naklonino, smučarske loke s klinastim zavojem in še bi lahko našteval. Odločili smo se, da zaključek tečaja in podelitev priznanj izvedemo v gostišču v Zrečah, kjer smo se pozabavali, pomalicali in podelili težko pričakovane in zaslužene diplome belega smučarja. V imenu obeh svojih pridnih in zavzetih sodelavk Tatjane in Milene ter marljivih sodelavcev Mihe in Pavleta, vsem tečajnikom oddelka OVI III čestitam za napredek in prizadevnost na omenjenem tečaju alpskega smučanja na Rogli. Srečni in zadovoljni obrazi naših samozavestnih učencev so dokaz, da so bili z našim delom zadovoljni in da bomo tudi prihodnjo zimo nadaljevali s smučarskim opismenjevanjem ter nadgradili njihovo znanje na nivoju modrega smučarja.

Mag. Tine Kovačič, trener alpskega smučanja pri Specialni olimpiadi

V mesecu februarju smo poleg kulturnega praznika in pusta pri nas praznovali tudi dan zaljubljenecv in prijateljev – valentinovo. Da bi lahko vsi varovanci in tudi zaposleni sporočili kaj lepega svojim najdražjim, svojim sošolcem, prijateljem in tovarišem, smo v našem centru pripravili Valentinov nabiralnik. Ovili smo ga v rdeč papir in ga okrasili s srčki. Postavili smo ga k vhodu v naš center, tako, da je bil vsem na doseg. Od 8.2. pa do 15.2. so po vseh skupinah varovanci s pomočjo učiteljic, varuhinj in varuhov pripravljali pisemca, sestavljali pesmice, risali risbice ipd., ki so jih zapakirali v ovojnice, na katere so napisali imena in priimke naslovnikov, pa naj so bili to učiteljice, varuhi, varuhinje, sošolci, sošolke, prijatelji, prijateljice ali morebitne simpatije. Pisemca so tekom tedna oddali v Valentinov nabiralnik, ki se je kar hitro polnil. V ponedeljek, 15.2., je napočil čas, da nabiralnik izpraznimo ter razdelimo pošto, ki se je nabrala v njem. Da pa bi razdeljevanje le-te potekalo na čim bolj zanimiv način, smo ta dan v naši telovadnici organizirali Valentinov ples, kjer so se zbrale vse skupine. Med plesom smo naredili več glasbenih premorov, med katerimi sta naša varovanca Rok

in Jasminko, oblečena v pismonoše, razdelila pošto vsem naslovnikom. Zaposleni smo poskrbeli, da nihče od varovancev ni ostal praznih rok. Nekateri so prejeli po eno, spet drugi pa kar goro pisem. Vsi so bili nad pošto navdušeni, veseli in zadovoljni. Tudi nekateri zaposleni so bili presenečeni nad odzivom varovancev, saj jih je zelo veliko prejelo njihovo pošto. Valentinovo pošto smo letos v našem centru pošiljali prvič in glede na odzive varovancev in zaposlenih verjetno ne zadnjič. V pripravi je nabiralnik za lepe želje, misli, pohvale, ki si jih bomo delili varovanci in zaposleni in bo imel stalno mesto nekje v avli centra.

Mateja Lipičnik, razredničarka

ZIMSKI ŠPORTNI DAN

Zimski športni dan za uporabnike Centra za usposabljanje, delo in varstvo Dobrna smo letos organizirali 18. 2. 2010 na Dobrni, v okolici »starega zavoda«. Ujeli smo zadnji sneg, toda kljub temu so bile proge utrjene in pripravljene za jutranjo tekmo.

Za hitre discipline je poskrbel Marjan, ki je bil v vlogi vodje sankočev, smučarji pa so po natančnem ogledu slalomske proge zavzeto drseli v dolino. Za smučarji je oprezal Pavel.

Bojana in Tine sta bila zadolžena za ravninski del športnega dne in poskrbela, da nikogar ni zeblo. Najbolj zagreti športniki so se tako preizkusili v lovljenju sape, ko so s krpljami in tekaškimi smučmi dirjali po zasneženih poljanah nogometnega igrišča.

Drugi, nešportni del, je bil namenjen umetnosti, in sicer izdelavi snežaka. Vse ekipe so pokazale pravo kiparsko znanje, toda nagrado za najlepšega snežaka je odnesla v svoje loge ekipa OVI IVA in tako v svojo vitrino postavila novo lovoriko.

Aktivnosti so potekale pod budnimi očesi naših varuhinj in varuhov, razredničark in drugih strokovnih delavcev, zato se jim za izpeljavo športnega dne in sodelovanje najlepše zahvaljujem.

Pavel Kuralt, športni pedagog

KAJ BOM, KO BOM VELIK

V okviru letnega načrta skupine OVI III je bila tudi letos tema Spoznavanje poklicev. Ves teden smo tako spoznavali, kateri poklici nas obkrožajo v šoli in doma. Ker pa so učenci nekaj znanja prinesli že iz lanskega šolskega leta, smo letos razmišljali, kaj bomo, ko bomo veliki. Tina bo prima balerina in ko je izvedela, da je pri balerinah pomembno ravnotežje, je ves teden pravilno (vzravnano) sedela za šolsko mizo. Bine bo športnik; njegovim športnim dosežkom kar ni konca. Nina bo frizerka; nekajkrat je že poskusila kar sama sebi urediti pričesko, vendar se je odločila, da bo od sedaj naprej raje strigla lase punčkam. Maja bo glasbenica; igrala bo na trobento, bobne, zvončke in ksilofon. Jernej se še ni mogel odločiti, ali

bo gasilec ali arhitekt. Vid bo šofer; pozna celoten vozní park pred našim centrom. Tadej pa bo zdravnik. Z belo obleko in stetoskopom okoli vratu je odpiral ambulanto med vsakim odmorom in imel dolgo vrsto pacientov. Da pa smo letos še razširili naše znanje, smo se odločili, da si poklice iz naše okolice kar sami pogledamo. Tako smo se nekega toplega pomladnega dne odpravili na učni sprehod v okolico Dobrne. Sladka nagrada je čakala tistega, ki je v okolici opazil največ poklicev. Že po nekaj korakih smo se srečali s poklicem prodajalec. Nekaj metrov naprej smo vsi opazili veliko kmetov z njihovimi traktorji. Pot nas je pripeljal do gradbišča, kjer so bili zidarji, arhitekt in pleskarji. V hotelu je delala sobarica, pa natakár in receptor. Šli smo tudi mimo slaščičarne, kjer so vsi zelo dobro poznali poklic slaščičar. V centru Dobrne smo videli, kje dela poštar, policist in župan. Vsi pa tudi zelo dobro poznajo frizerski salon in poklic frizerja. Pot nas je nato pripeljala do trgovine, kjer smo zaključili našo raziskovalno pot. Ugotovili smo, da smo prepoznali veliko poklicev in ker se nismo mogli odločiti, kdo je zasedel prvo mesto, se je razredničarka odločila, da si prav vsi zaslužijo sladko nagrado. Po dva učenca sta

razredničarko pospremila v trgovino, kjer so izbrali čokolado. »Mmmm, za to se je pa splačalo potruditi« je ugotovil Jernej in vsi so mu prikimali. Strinjali so se tudi, da je takšno učenje prav zabavno. Za naslednji dan je imela razredničarka še eno presenečenje. Pred kratkim se je krajevna knjižnica Dobrna preselila v nove in večje prostore v stavbi Osnovne šole Dobrna. S tamkajšnjo knjižničarko smo se dogovorili za obisk; spoznali naj bi poklic knjižničar, hkrati pa si ogledali nove prostore. Ga. Branka nas je prijazno sprejela in nam najprej pokazala, kakšen je postopek izposoje knjige. Poleg tega je povedala, kakšno vlogo ima kot knjižničarka. Vmes smo se sprehajali med ogromnimi knjižnimi policami. Knjižničarka je povedala, katere

vrste knjig ima nova knjižnica, kako se je v njej potrebno obnašati, kako lahko postaneš član in kdo vse zahaja vanjo. Za konec smo naredili še skupinsko sliko in se s skromnim darilom našega centra zahvalili ga. Branki za gostoljubje. Po poti nazaj smo se pogovarjali o tem, ali smo se v knjižnici primerno vedli. Ugotovili smo, da smo upoštevali vsa pravila lepega vedenja.

Tatjana Šušteršič, razredničarka

OD ZRNJA DO HLEBCA

V skupini OVI III smo brali pravljico Pekarna Mišmaš. Skozi celotno pravljico nas je razredničarka spraševala, če vohamo, kako diši iz pekarnice, kjer pek Mišmaš peče slastne rogljičke, okusne potičke, koruzne žemljice, zdrav črn kruh, zapeljivo dobre bele štručke in še kaj. Nihče si ni mogel predstavljati, kakšen slasten vonj se je širil po Mišji vasi, ko je pek Mišmaš odprl vrata svoje pekarnice. »Hm, kaj, ko bi takšno pekarno odprli v naši kuhinji?« je zanimalo razredničarko. »Ja!« je bilo slišati vse v en glas. In res. Naslednji dan smo se odločili, da bomo vsi pomočniki, za glavnega peka pa smo določili našega vzgojitelja Miha. Da pa smo izvedeli, kako sploh nastane kruh, smo si na računalniku ogledali predstavitev z naslovom Od zrnja do kruha. Naša Tina nam je brala tekst, ostali smo si ogledali slike, razredničarka pa je tu in tam kakšno stvar obrazložila. Potem pa je sledila glavna zabava; vsi po vrsti smo mešali, mesili in gnetli. Glavni pek Miha je gnetenje nadzoroval in nato določil, da mora testo malo počivati. Vmes smo se okrepčali z malico, nato pa hiteli nadaljevat, saj smo morali narediti vsak svojo žemljico. Tina je bila najbolj spretna od vseh in je iz treh manjših trakcev spletla kito. Bine si je izdelal ogromno žemljo. Maja je svojo štručko spretno prerezala, Vid pa si je ustvaril lepinjo. Tadej in Jernej sta ponosno stala ob svojem hlebčku. Potem pa z žemljicami, štručkami, lepinjami, kitkami v peč. Kmalu smo zavonjali, kako je dišalo po Mišji vasi, ko je pek Mišmaš odprl svojo pekarno.

Tatjana Šušteršič, razredničarka

POMLAD IN SREČA

Začel se je mesec marec, z njim pa je počasi prišla tudi pomlad. Zato smo se v skupini OVI III z vsemi močmi začeli pripravljati na 12. marec, ko so otroci v center na roditeljski sestanek in hkrati tudi na prireditev povabili svoje najbližje. Sestavili smo program na temo »sreča in pomlad«. Otroci so pridno vadili vsak dan, do dneva prireditve.

In tako je nastopil petek. Otroci so skupaj s Tatjano ter Mileno, Mihom, Jasmino in Alenko že v dopoldanskem času pripravili učilnico in vse potrebno za prireditev.

Stoli v učilnici so se počasi polnili, sestanka so se udeležili vsi povabljeni. Nekatere so prišle pogledat mamice, bratci, druge babice. Na prireditev sta prišla tudi vodja CUV ga. Bojana Lipičnik in g. Tine Kovačič.

Učenci so najprej zaigrali dramsko igrico Mojca Pokrajculja. Sledila je kratka pesem o smislu življenja.

Nastopajoči so za prisotne pripravili tudi uganke, ki so opisovale vsako od mamic. Tisti, ki so jim bile uganke namenjene, so bili ob besedah, kako jih vidijo njihovi otroci, ganjeni.

Nato sta učenca povedala še pesem o sreči in pomladi, na koncu pa smo plesali in peli vsi; tako učitelji kot učenci, in sicer na skladbo Himna centra. Koreografija plesne točke je nastala pod taktirko Milene v sodelovanju z ostalimi varuhi.

Da pa bi si ta dan zapomnili še nekaj časa, so otroci svojim mamicam izročili še rožice, ki so jih izdelali sami in jim ob stisku roke povedali, kako zelo jih imajo radi. Marsikateri mamici se je ob tem orosilo oko. Rožico je prejela tudi vodja CUV, ki je bila pozornosti izredno vesela.

Ob koncu je razredničarka vse povabila še k ogledu fotografske razstave, s katero smo zaposleni v skupini skušali prikazati, katera opravila že otroci znajo opraviti sami. Za lepši zaključek prireditve smo se na koncu še posladkali.

Natalija Dobnik, razredničarka

UDELEŽBA NA PRIREDITVI ČAROBNI DAN V LIPICI (V OKVIRU PROJEKTA ŽIVALI IN MI)

Za nami je še en čarobni nedeljski dan v pravem pomenu besede.

Bil je deževen dan, 18. aprila. Medtem ko smo se vozili proti Lipici in so celotno Slovenijo pokrivali sivi in težki aprilski oblaki, iz katerih je tu in tam izmenično škropilo oz. močno deževalo in nam je muhasti dež skoraj spral vse upanje na sončno vreme, se je po prihodu v Lipico zgodilo nekaj čarobnega – oblaki so se začeli trgati, nas pa je pogrelo sonce, ki je po dobrodošlici in toplem sprejemu vztrajalo do konca prireditve Čarobni dan. V Lipico se je to nedeljo zgrnilo 15.000 obiskovalcev, med katerimi smo bili v okviru projekta Živali in mi tudi Tadej, Suzana, Damjan, Srečko in Maja ter spremljevalka Martina. Takoj po prihodu smo se zapodili med številne čarobne delavnice, Suzana, Maja in Tadej pa so na številnih

stojnicah skrbno nabirali čtivo in promocijski material. Nato smo vsi skupaj zaplesali Kiki ples v Kiki delavnicah, se sladkali z bonboni v Mupi delavnicah, občudovali radoživost Damjane Golavšek, prežali na Pikine konjičke, se čudili pravljičnim lipicancem, uživali v čarobni deželi konjičkov, kjer smo bili deležni čarobnih dogodivščin, in se čudili velikim napihljivim gradovom. Sledil je izobraževalni del na več kot 430 let starem posestvu Lipica, kjer smo si ogledali trening klasične šole jahanja, raziskali celoten kompleks kobilarne Lipica, vzeli pod drobnogled muzej kočij in pokukali v številne hleve. Ko smo se tako znašli v enem izmed njih, nas je Damjan dodobra nasmejal s svojimi komentarji. Ves čas se je namreč jezil na konje, ki so v svojih boksih mirno opravljali malo in veliko potrebo ter se niso pustili motiti ob številnih radovednih pogledih. Damjan pa je na ves glas komentiral: «Ja kdo bo pa potegnil vodo za sabo? A to ste pa pozab'li konji, konjasti, nimate nobenih manir?» Ob koncu sva jih z Martino s kočijo popeljala skozi del prečudovitega posestva Lipica, kjer smo skozi drevorede občudovali srne, ki so se nič hudega sluteč pasle na travnikih. Kočijaž, ki nas je spremljal, ni zmozel skriti smeha, ko je Damjan hudomušno pokomentiral njegovo vožnjo (Damjan: «Ja poglej ga, kočijaža, hudič je kar zavil s steze na travnik. Kam nas pa zdaj pelje? A nas misli ugrabiti?»). Medtem ko smo si od smeha brisali solze in sproščali trebušne mišice, je na glavnem odru že pela Saša Lendero. Dobre vile in nagajivi škrati, ki smo jih srečevali med prireditvijo, so držali svojo častno vilinsko in škratovsko in nam pričarali čarobno vreme in nepozabne trenutke. Od njih smo se poslovili kar iz kočije in nato nadaljevali pot proti domu. Vmes smo se ustavili še v Ljubljani, kjer smo zavili v eno najboljših picerij. Vsem so se cedile sline, ko smo čakali, da jih picopek pripravi in nam jih natakara postreže kar iz krušne peči. Po kosilu je sledilo obredno pitje kave v eni od ljubljanskih kavarn, z enim samim namenom - da se nam ne bi do doma zehalo, saj smo bili že kar utrujeni. Sprehodili smo se še po stari Ljubljani, aktivirali srčnožilni sistem, predihali pljuča in se nato polni čarobnih vtisov vrnili v naš center. Bilo je nepozabno.

mag. Tine Kovačič, vodja izmene

IZLET V VIPAVO

Šli smo okoli osme ure zjutraj. Z menoj so se odpravili še moji prijatelji: Srečko, Gabrijela, Tadeja, Franci, Maja ter Damijan.

V Vipavo smo prišli okoli 11. ure. Najprej smo obiskali zavod, kjer smo se zadržali kratek čas. Tam smo vzeli računalnik, ki ga je pri selitvi pozabil Drago.

Nato smo se odpravili v VDC, kjer sem delala jaz. Tam sem se srečala z vsemi svojimi prijatelji, s katerimi sem se včasih družila. Vseh sem bila zelo vesela, saj sem se z vsakim od njih zelo dobro razumela. Eden od prijateljev me je prosil, če bi lahko kar ostala pri njih, ker me tako zelo pogrešajo. Povedali

so mi tudi, da se večkrat spomnijo name. Skupaj smo

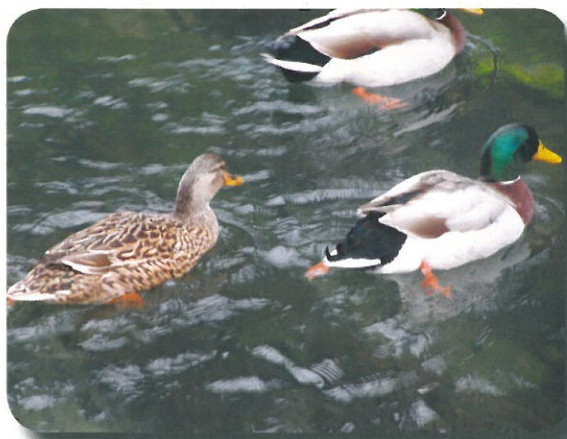

obujali stare spomine, si povedali tisto, kar smo doživeli v času, ko nismo bili skupaj. Čas je kar prehitro minil.

Imela sem željo, da bi še ostala z njimi, zato mi je bilo ob odhodu zelo težko. Vesna me je potolažila, da bomo prišli še kdaj, Aleš pa mi je obljubil, da nas bo peljal na veliko pico.

Na pici smo se imeli zelo lepo. Izlet je bil vsem zelo všeč. Jaz in ostali varovanci si želimo, da bi bilo večkrat tako.

Nada Topolovec, varovanka

OBISKALI SMO GAŠPERJA

V mesecu aprilu nas je obiskal velikonočni zajček in prinesel pisanko. Prinesel je darila za vse varovance, tudi za tiste, ki jih takrat ni bilo v šoli. Tudi našega Gašperja ni bilo, saj je imel zahteven operativni poseg, zaradi katerega je bil dalj časa odsoten. Odločili smo se, da ga obiščemo.

Z majhno pozornostjo smo se odpravili proti Velenju in navdušeno pričakovali, da se po dolgem času vidimo. Gašper in njegova mamica sta nas sprejela ter z nasmehom na obrazu pokazala svoje zadovoljstvo.

Skupaj smo preživeli urico prijetnega druženja.

Živimo v svojem majhnem svetu, imamo se radi, sonce sreče si želimo in vsak dan kaj lepega doživimo.

Ksenija Doler,
razredničarka

PRIDOBITEV CERTIFIKATA DOMAČE IN UMETNOSTNE OBRTI OBRTNE ZBORNICE SLOVENIJE IN SODELOVANJE NA RAZSTAVI DUO V SLOVENJ GRADCU

Marca so naše delavnice zopet prejele certifikat Obrtno-podjetniške zbornice Slovenije o kvaliteti naših izdelkov. Strokovna komisija OZS, pod vodstvom prof.dr. Janeza Bogataja je podala mnenje, da prav vsi izdelki, ki smo jih poslali v ocenitev, ustrezajo kriterijem umetnostne obrti in jih lahko kot takšne označujemo z nalepko oz. obešanko ROKODELSTVO SLOVENIJA. S tem certifikatom OZS skrbi, da imajo vsi označeni izdelki domače in umetnostne obrti potrebno kvaliteto, tako likovno kot izvedbeno itd. Ti izdelki imajo pravico sodelovati tudi na razstavah DUO, ki jih prireja Obrtna zbornica Slovenije. Ena takšnih se je zgodila tudi 16. aprila.

Bienalna razstava domačih in umetnostnih obrti, ki se je »rodila« 1977 v Slovenj Gradcu, je od 16. aprila do 16. maja spet zapolnila tamkajšnjo umetnostno galerijo. Pa ne le galerijo – tudi ulice tega slikovitega koroškega mesta in številne druge prostore. Na stojnicah na trgu smo svoje izdelke, ki nastajajo v učnih delavnicah in VDC in so pridobili certifikat DUO predstavili tudi uporabniki CUDV Dobrna. Poleg čipke, zvončkov, pomladanskega svečnika in velikonočnega ovala, ki so dobili certifikat že pred leti, smo predstavili tudi novejšje izdelke s certifikatom: različna glinena jajca, pirhi, piščanček in zvončki.

PROJEKT ZDRAVO ŽIVLJENJE

Velik izziv za zunanje strokovne delavce drugih profilov in študente je resno spoprijemanje z delom v našem centru. Ne samo, da se zunanji sodelavci prvič srečujejo in spoznavajo osebe z motnjo v duševnem razvoju, njihova prisotnost in konkretne dejavnosti našim varovancem obogatijo vsakdan. V tekočem šolskem letu smo vključevali v delo preko hospitacij, nastopov in projektov študentke specialne in rehabilitacijske pedagogike, delovne terapije in socialne pedagogike. V marcu in aprilu je potekal v centru za usposabljanje otrok in mladostnikov projekt Zdravo življenje, ki ga je izvajalo pet izrednih študentk socialne pedagogike in sem

ga vodila sama. Študentke so bile gospe različnih višješolskih in visokošolskih profilov, ki so se skoraj vse z osebami z zmerno in težjo motnjo v duševnem razvoju ter kombiniranimi motnjami srečale prvič. Sodelovalo pa je še osem mladostnikov in njihovi vzgojitelji oz. varuhi.

Ideja o projektu je zrasla že ob vključitvi v gibanje EKO šole. Zdravo življenje pa je tudi v polnem pomenu besede bistveni element naših storitev. Kot cilje smo si zadali vzpodbujati čim večjo samostojnost učencev pri vseh aktivnostih, vzpodbujati zdrav način življenja skozi skrb za lastno varnost in zdravje ter gibanje. Izvedli smo štiri

delavnice, v katerih smo zastavljene cilje realizirali. V prvi delavnici smo se učili o primernih oblačilih glede na letni čas in različne priložnosti ter kako upravljamo s tehničnimi aparati in se izogibamo nevarnosti v okolju. V drugi delavnici smo se pripravili na planinski pohod: rekviziti, obleka, prehrana in se učili prve pomoči. Nato smo krajši pohod tudi izpeljali. Sledila je delavnica zdrave prehrane, dobrih in slabih razvad ter delavnica ples in sproščanje. Spoznali so, da je veliko različic plesa, našo smo poimenovali izrazni ples.

Vsaka delavnica je zajemala učenčeva kognitivna in delovna področja. Poskušali smo jih čimbolj individualizirati, tako da so lahko sledili vsi. Tu je bila potrebna pomoč nas zaposlenih v centru. Naši učenci so nekatere stvari že presenetljivo dobro obvladali, vsakič pa je bilo za njih nekaj novega: nova znanja, izkušnje in doživetja. Vedno znova so spraševali, kdaj moje kolegice spet pridejo.

Projekt smo zaključili v mesecu aprilu s celodnevним nedeljskim pohodom na Paški Kozjak. Ta je bil še posebno doživetje, saj je združeval znanja in cilje vseh poprejšnjih srečanj. Pod vrhom se je zaključil z orientacijsko igro. Začinjen je bil s kuhanjem zelenjavne

juhe zunaj v kotlu, kar so pod nadzorom in ob usmerjanju počeli učenci sami, s socialnimi igrami in prepevanjem ob kitari. Preskusili smo se v streljanju z zračno puško, učenci so uporabljali daljnogled, sami fotografirali in snemali z video kamero. Le vreme nas je hotelo strašiti. Kljub dežju in snegu smo se imeli neizmerno lepo. Ob slovesu nam je bilo vsem hudo, da se bomo razšli. Za koliko časa?

Še danes je živ spomin na zelenjavno juho, ki so jo poimenovali z neštetimi pridevniki: okusna zelenjavna juha, skuhana v kotlu s primešanim snegom ipd. Ko se je razširila informacija, kaj smo počeli, pa je kar nekaj učencev izrazilo željo, da bi med vikendom ostalo v centru. Tudi kolegice študentke so povedale, da so jih naši učenci obogatili z neizmerno srčnostjo in hvaležnostjo. To so tudi zapisale v svojih sporočilih in refleksijah.

Vsem udeležencem projekta se za opravljeno delo zahvaljujem in vabim še druge, da se nam naslednjič priključijo.

Bojana Lipičnik, vodja CUV otrok in mladostnikov

NARAVOSLOVNI DAN: S ČEBELO DO MEDU

Čebelica leti z neba,
leti, leti vse niže,
vse niže in vse bliže,
čebelica leti z neba.

Čebelica, od kod in kam
te nesejo peroti
po jasni zračni poti?
Čebelica, od kod in kam?
(O. Zupančič – Ciciban in čebela, odlomek)

Naravoslovni dan, ki je potekal 11. 5. 2010, smo skupina OVI IV pričeli s pesmico o čebelici. Ogledali smo si film Od čebele do medu, nato pa prepoznavali in opisovali slikovni material. Ko smo skupaj ugotovili, kakšna je čebelica, smo ji na učnih listih dorisali manjkajoče dele in jo pobarvali.

Ogledali smo si tudi krajšo knjižico Čebelica – moja prijateljica in na ta način prepoznavali pomen čebel in koristi medu.

Poizkušali smo različne vrste medu in tako ugotavljali kakšen okus ima med.

Svojo kreativnost smo prikazali, ko smo izdelovali sveče iz voska.

Ogledali smo si maketo čebelnjaka in ugotovili, kaj so to panji.

Mateja Kukovičič, razredničarka

Za zaključek pa smo se prelevili še v slaščičarske mojstre in pripravili medeno rulado, s katero smo se nazadnje tudi posladkali.

DAN ODPRTIH VRAT V CUDV DOBRNA

Tudi letos, že petič zapovrstjo, smo v Centru za usposabljanje, delo in varstvo Dobrna predstavili dejavnost naših varovancev na dnevih odprtih vrat. Naša vrata so bila za javnost odprta v četrtek, 20. 5. 2010. V petek, 21. 5. 2010, smo se predstavili učencem OŠ Dobrna in staršem naših varovancev.

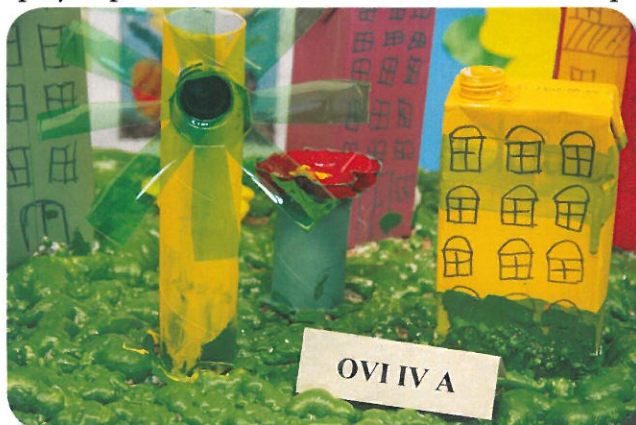
Naša ustanova se je v letošnjem šolskem letu vključila v gibanje Eko šole, zato smo tudi dan odprtih vrat

tematsko poimenovali »Z glavo v naravo«, s čimer smo želeli poudariti zdravo in ekološko usmerjenost centra. Za vse obiskovalce smo pripravili fotografske razstave in projekcijo slik, ki so prikazovale naše življenje v

povezavi z naravo, pa naj bo to delo na našem zeliščnem vrtu, kjer pridelujemo domači čaj, ali čistilna akcija okolice centra. Skozi fotografijo in s pripomočki smo predstavili tudi različne interesne dejavnosti - planinski in taborniški krožek, ki delujeta znotraj centra in naše varovance tako ali drugače povezujeta z naravo. V slikah smo predstavili tudi projekt Zdravo življenje, ki je potekal v naši ustanovi v mesecu marcu in aprilu. Poleg fotografskih razstav smo pripravili tudi razstavo izdelkov naših varovancev iz gline, ki imajo certifikat slovenske umetnostne obrti, na kar smo še posebej ponosni. Te izdelke smo razstavili in jih poleg našega glasila Stopinjice pokazali vsem obiskovalcem. Razstavili pa smo tudi izdelke naših skupin, ki so se trudile in ustvarjale

iz odpadnega materiala. Nastale so res prave mojstrovine. Da pa ne bi naši obiskovalci vse samo gledali in opazovali, smo jih povabili v različne delavnice, v katerih so lahko tudi sami ustvarjali. V delavnici »eksperimenti« so si lahko ogledali zelo zanimive poskuse in v njih sami sodelovali, v delavnici »ustvarjamo iz odpadnega materiala« so si lahko izdelali mozaik iz odpadnih keramičnih ploščic, v delavnici »varno na soncu« smo prikazali, kako se moramo varovati pred nevarnimi sončnimi žarki in si izdelali kapo, ki naj bi nas ščitila pred soncem. V delavnici »ježkov prigrizek« so si lahko vsi iz sadja izdelali ježka in se z njim posladkali, prav tako pa smo vse udeležence povabili tudi na pokušino

pravega domačega čaja iz našega zeliščnega vrta in na bio prigrizke, ki jih je pripravil naš kuharski krožek. Da pa vse ne bi bilo preveč delovno, smo na zelenici za našim centrom pripravili še igro z magično ponjavo. Za prijeten zaključek dneva odprtih vrat smo vse udeležence povabili še na ogled gledališke predstave Čarovnik iz Oza, v kateri so sodelovali člani dramskega, plesnega in pevskega krožka, in ki je vse zelo navdušila.

Naslednji dan smo najprej pripravili delavnico oblikovanje gline in izdelavo papirja ter voščilnic za vrtec, nato pa še delavnice za šestošolce OŠ Dobrna. Osnovnošolci so sprva oklevali pri odločitvah, v katero delavnico bi se vključili, toda kmalu jim je čas prehitro minil. Naši učenci so tudi nanje naredili poseben vtis. Starši naših varovancev so imeli posebno čast, da so jim bila vrata centra za ogled razstav odprta ves dan.

Nad obiskom in odzivom sorodnih institucij in vseh ostalih, ki so si prišli ogledat našo ustanovo, smo bili vsi zelo zadovoljni.

Mateja Lipičnik, razredničarka
Valentina Šebjan, vzgojiteljica

20. GLASBENA REVIJA ZAPOJMO, ZAIGRAJMO, ZAPLEŠIMO

Tudi v letošnjem šolskem letu smo se v Centru za usposabljanje, delo in varstvo z veseljem odzvali povabilu na 20. glasbeno revijo, ki je bila v Prevaljah. Organizirala jo je OŠ Juričevega Drejčka iz Raven na Koroškem, v sodelovanju z Društvom specialnih in rehabilitacijskih pedagogov Slovenije in Zvezo Sožitje. Prireditev je potekala dva dni, in sicer v sredo, 12. maja, in v četrtek, 13. maja 2010, v Druženem domu na Prevaljah. Mi smo sodelovali na reviji v četrtek, 13. maja 2010, ko je bil napovedan tudi obisk soproge predsednika republike Slovenije, gospe Barbare Miklič Turk. Letos je bila prireditev še posebej pomembna, saj je bila 20.

obletnica obstoja glasbene revije, za naš plesni krožek pa je bila to 10. obletnica sodelovanja na glasbeni reviji pod mojim mentorstvom. V obeh dneh se je na reviji zvrstilo več kot 60 skupin otrok, mladostnikov in odraslih s posebnimi potrebami iz vse Slovenije, ki so se predstavili s pevskimi, instrumentalnimi in plesnimi točkami. Odločili smo se, da se na reviji predstavimo z glasbeno točko ZABAVNI MIX in s plesno točko SI OK Jana Plestenjaka. Med letom smo seveda pridno vadili in »pilili« še zadnje podrobnosti, kot so prihod na oder, sama postavitve na odru, priklon in odhod z odra, saj je to pomemben del celotnega nastopa skupine. Vse to in še več vsako leto spremlja in ocenjuje mednarodna

strokovna komisija, ki je bila letos v sestavi: dr. Inge Breznik, višja svetovalka na področju glasbene vzgoje na Zavodu za šolstvo, mag. Lasanthi Manaranjanie Kalinga Dona, predavateljica na univerzi v Colombu in etnomuzikologinja, dr. Svanibor Pettan, redni profesor in vodja katedre za etnomuzikologijo na Filozofski fakulteti v Ljubljani in predavatelj na številnih svetovnih univerzah.

Tako smo se v četrtek zgodaj zjutraj odpravili na pot proti Koroški. Postanek za jutranjo kavico je na poti obvezen, saj me varovanci že tedne prej sprašujejo o tem. Spili smo kavico, malo poklepetali in nadaljevali pot proti Prevaljam. Bili smo točni kot vedno in pred vhodom nas je že čakal naš spremljevalec Jure, ki nas je peljal v garderobo, kjer smo se lahko preoblekli in pripravili za nastop. Prejeli smo vrečke s spomini na revijo in malico. Ogledali smo si oder in ponovili prihod in odhod z odra, da bi si varovanci lažje predstavljali, kako bo nastop potekal. Bili smo na vrsti v prvem delu, kot deseti po vrsti, vendar so tik pred našim nastopom prireditev prekinili zaradi prihoda soproge predsednika republike Slovenije, gospe Barbare Miklič Turk. Sledil je 20-minutni odmor, nato pa se nam je pridružila v dvorani, spregovorila nekaj vzpodbudnih besed in v nadaljevanju spremljala revijo. Tako smo prišli tudi mi na vrsto za plesni nastop in ga, glede na odzive v dvorani, zelo dobro izpeljali. Poželi smo bučen aplavz in čestitke, sama pa sem iz rok gospoda Valentina Kralja, predsednika LMDR sekcije, prejela tudi posebno priznanje za 10-letno sodelovanje na državni reviji in velik šopek. Zatem je sledil še nastop naše instrumentalne skupine pod mentorstvom Roberta Klopčiča in enako navdušil gledalce, saj so nekateri v dvorani celo zaplesali. Po prireditvi smo se odpravili nazaj proti domu in se v Slovenj Gradcu ustavili še na pici in pijači. To je vsakoletni »obred« po reviji, saj si pice učenci zelo želijo in glede na svoj trud v celem letu napornih in zahtevnih vaj, tudi zaslužijo. Vsako leto je njihovo prvo vprašanje, ko po nastopu pridemo z odra: »Ali si bila zadovoljna z nami in ali smo se potrudili?« Takrat jim z veseljem povem, da so bili odlični in jim čestitam za nastop. Saj tako tudi je. Vem, koliko truda vložijo v sam nastop in celoletne vaj. Na odru je namreč potrebno biti z mislimi v zaporedju koreografije, ki ni enostavna in zahteva hitre spremembe, da na koncu lahko odplešemo tako, kot sem si zamislila.

Pomembno pa je tudi to, da naš CUDV Dobrna dostojno in s ponosom predstavimo celotni Sloveniji; tokrat smo ga predstavili s plesnim in pevskim znanjem.

Milena Oprčkal, vodja plesnega krožka

IZLET V ARBORETUM VOLČJI POTOK

V deževnem majskem jutru se je skupina IVO odpravila na enodnevni izlet v Arboretum Volčji potok, kjer smo si hoteli ogledati razstavo dinozavrov, ki so nekoč kraljevali na našem planetu. Med potjo se je začelo nebo jasni in tako nas je ob prihodu pozdravilo sonce, ki nas je spremljalo ves dan.

Pri vhodu nas je ob promenadi čakal mesojedi tiranozaver in nam nakazal nadaljevanje naše poti ob čudovitem jezeru do rastlinojedih dinozavrov, kot so apatozaver in ceratozaver. Sprehajali smo se ob čudovitem Angleškem parku, polnem nasadov mavričnih tulipanov. Sledil je spokojni Francoski park s prelepo oblikovanim grmičevjem in peščeno potjo, ki je vzbujal mir in dostojanstvo. Le-to je zmotil leteči dinozaver ali pterozaver, ki je čakal na nas v krošnjah dreves.

Ob tako dolgi hoji mimo različnih dinozavrov, parkov, jezer ter nasadov rož, se je bilo seveda potrebno okrepčati. V gostišču Stari voz so nam postregli z jedmi z žara, pika na i pa je bilo praznovanje Darkovega 30. rojstnega dneva in slastna torta.

Polni čudovitih vtisov in spominov smo se odpravili na pot domov v pričakovanju, da bo sledilo še več podobnih izletov.

OBSTAJA ČUDOVIT, SKRIVNOSTEN ZAKON NARAVE, DA TRI REČI, PO KATERIH V ŽIVLJENJU NAJBOLJ HREPENIMO – SREČO, LJUBEZEN IN DUŠEVNI MIR – VEDNO PRIDOBIMO TAKO, DA JIH PODARIMO NEKOMU DRUGEMU.

Teja Uran, odgov.med.sestra
Marinka Drev, varuhinja
Saša Vrešak, varuhinja
Denis Šeruga, varuh
Denis Krajnc, pripravnik

ZDRAVO ŽIVLJENJE

Smo kuharice v CUDV-ju, ki skrbimo za to, da naši varovanci nikoli niso lačni.

Zadnje čase se ves svet vrti okoli zdrave prehrane, zato smo tudi kuharice začele slediti tem novim trendom.

Najprej smo se udeležile predavanja na to temo in sedaj to znanje s pridom uporabljamo na delovnem mestu. A potrebno je vedeti, da v zdravi prehrani že dolgo velja pravilo zmernosti. Zdrav način prehranjevanja vključuje veliko sadja in zelenjave, vitamine in minerale, v manjši meri pa tudi beljakovine in maščobe. Obroke vsakodnevne prehrane je potrebno razdeliti na pet delov. Pri nas v centru se z mislijo na to pričnemo ukvarjati že takrat, ko sestavljamo jedilnik. Za varno in zdravo prehranjevanje ter doseganje priporočenih vrednosti hranil in prehranskih ciljev je pomemben pravilen izbor živil, način priprave obrokov ter sam ritem prehranjevanja.

Pravilen ritem prehranjevanja sestavljajo naslednji dejavniki:

- zajtrk, kosilo, večerja in dva manjša vmesna obroka (sadje, zelenjava)
- pravilen način uživanja hrane (počasi: 20–30 minut za glavne obroke, 10 minut za vmesne obroke)
- skrbeti pa je potrebno tudi za zdrav način priprave hrane

Jejte dušeno, kuhano ali pečeno, ne ocvrto hrano.

Jedem dodajte čim manj maščob, soli in sladkorja!

Zdravo lahko živiš tako, da poješ čim manj sladkorjev in maščob ter zaužiješ čimveč sadja in zelenjave ter škrobnih živil, ob tem pa moraš poskrbeti za vsakodnevno gibanje.

Irena Žnidar, vodja kuhinje

NARAVOSLOVNI DAN ODDELKOV OVI III, UŽD A, UŽD B, UŽD C IN VDC

naravovarstvenik in ljubitelj živali, je bil pripravljen ponuditi pomoč.

Do izvedbe je bilo potrebno še kar nekaj postoriti. Pripraviti naravoslovni kviz, izbrati poskuse in eksperimente, ki jih bomo izvedli, in kupiti vse potrebno za saditev paradižnikov ter izdelati material za izdelavo ptičje valilnice.

S sodelavci, ki imajo doma hišne ljubljence, smo se dogovorili, da jih za ta dan prinesejo na ogled.

Prišel je dan D in sicer torek 18. maja. Zaradi vremenskih težav smo morali zunanji atrij našega centra zamenjati za telovadnico. Prostor je ravno dovolj velik, da smo lahko v osrednjem delu pripravili razstavo živali. Na ogled so bile različne vrste sladkovodnih rib, žab, močeradov, želvi, zajec in hrček. Za prijazno gesto, da smo lahko vsi, tako naši mladostniki in mladostnice, kot tudi zaposleni, v »živo« spoznali nekatere živali, se zahvaljujem Mihi, Mateji, Andreji in Ditki.

No in se je začelo zares. Imeli smo štiri skupine tekmovalcev in sicer so sodelovali oddelki OVI III, UŽD A, UŽDB, Anja in Nina iz UŽD C ter nekaj uporabnikov iz VDC-ja.

Pričeli smo s kvizom, kjer so prisotni morali odgovarjati na vprašanja o živalih in rastlinah. Sledila je praktična naloga o preverjanju plovnosti predmetov. Nato pa izvedba poskusov, in sicer nas je zanimalo kako s pomočjo šumeče tablete napihneš balon, kako bruha vulkan in še in še.

Nato je prišla še zahtevnejša naloga. Samostojno sestavljanje ptičje valilnice. Vsaka skupina je dobila komplet potrebnega materiala z načrtom. Ves material za ptičjo valilnico in načrt opremljen s fotografijami po fazah dela, so pripravili sodelavci VDC-ja za kar se jim še enkrat zahvaljujem.

»Branje« načrtov ni mačji kašelj in tudi zabijanje žebeljev in vijakov ne. A z dobro voljo in optimizmom smo bili kos tudi tej nalogi.

Pa smo bili že skoraj pri koncu. Posaditi je bilo potrebno še sadiko paradižnika. Vsaka skupina si je pripravila

večji lonec, zemljo, sadiko in zalivalko. Malo začetniških težav je bilo, a kakor sem opazila, so vsi paradižniki živi in zdravi in rastejo na terasah pri bivalnih enotah. Smo že v pričakovanju plodov.

Sledil je še zaključek ob nepogrešljivi skodelici kave in piškotov.

Glede na vtise sodelujočih lahko zaključim, da je najin trud z Mihom bil poplačan. Izkušnje in učenje v konkretni situaciji je zelo dobrodošlo. Prav tako je pomembno druženje in sodelovanje vseh naših uporabnikov. Pri tem se učimo empatije, nudenja pomoči, upoštevanja mnenja drugega in nenazadnje spletnja prijateljstva. Upamo, da bo takšnih možnosti sodelovanja še več, saj je tudi to ena izmed oblik vseživljenjskega učenja.

Mojca Trontelj, razredničarka

KAJ SMO POČELI »CELANARI«?

Odjezdili smo na divji zahod...

kar eden za drugim...

in iskali svoj začasni domek...

končno smo prijezdili na
Jožefov hrib..

in se nastanili v prijetni hiški...

kjer smo celo leto praznovali
naše rojstne dneve...

se sladkali z odličnimi tortami
v prelepi okolici....

takole smo uživali na travni-
ku....

se guncali in gugali...

se potepali po Puli...in uživali
pod slavolokom zmage

za las smo pobegnili pred levi v
amfiteatru...

plaval v morju...

se sončili na plaži...

se namakali in hladili...

se vozili v čolnu...

za 1. november smo obiskali
sošolcev grobek

prišla je zima in z njo zimske
radosti...

vse smo delali v 1. sobi...

se udeležili državnih iger
MATP na Igu

tekmovali na regijskih igrah
MATP v Črni

Nejc v elementu...

maškare so pregnale zimsko
resnost in puščobo

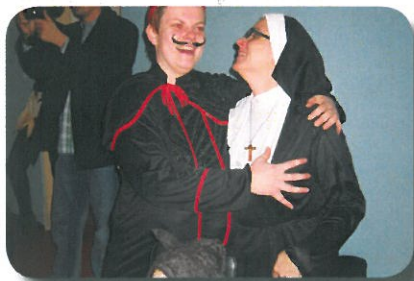
čisto pravi gusar je odgnal
mraz...

lepotica in zver sta pregnala
sneg...

»flower power šefica« je posadila rožce...

pa še poduhovili smo se na Sv. Jožefu...

in vse je bilo nared za otvoritev...ekipa Dnevnega centra Celje

še zadnje priprave na otvoritveni »šov«...

zbralo se je ogromno VIP gostov...

in Jožica Grubelnik, direktorica je spregovorila prva...

lutke so bile pripravljene...

in že so oživele pod taktirko režiserke Anite Požin...

tudi naša mama nas je lepo nagovorila...

tik pred dežjem smo vstopili v nove prostore...

in se nastanili v dnevno... takšno je bilo naše 1. letno potovanje...

Ekipa Dnevnega centra Celje

Uredniški odbor: Simon Krajnc, Anita Lučič, Mag. Tine Kovačič, Silvo Lavtižar, Vesna Dolar
Grafično oblikovanje: Silvo Lavtižar, Simon Krajnc

Tehnična priprava: Simon Krajnc

Članke in fotografije so prispevali zaposleni in varovanci CUDV Dobrna ter njihovi starši

Lektor: Aleš Kolšek

Tisk: AKELEI d.o.o.

Izdano: junij 2010, naklada 250 izvodov